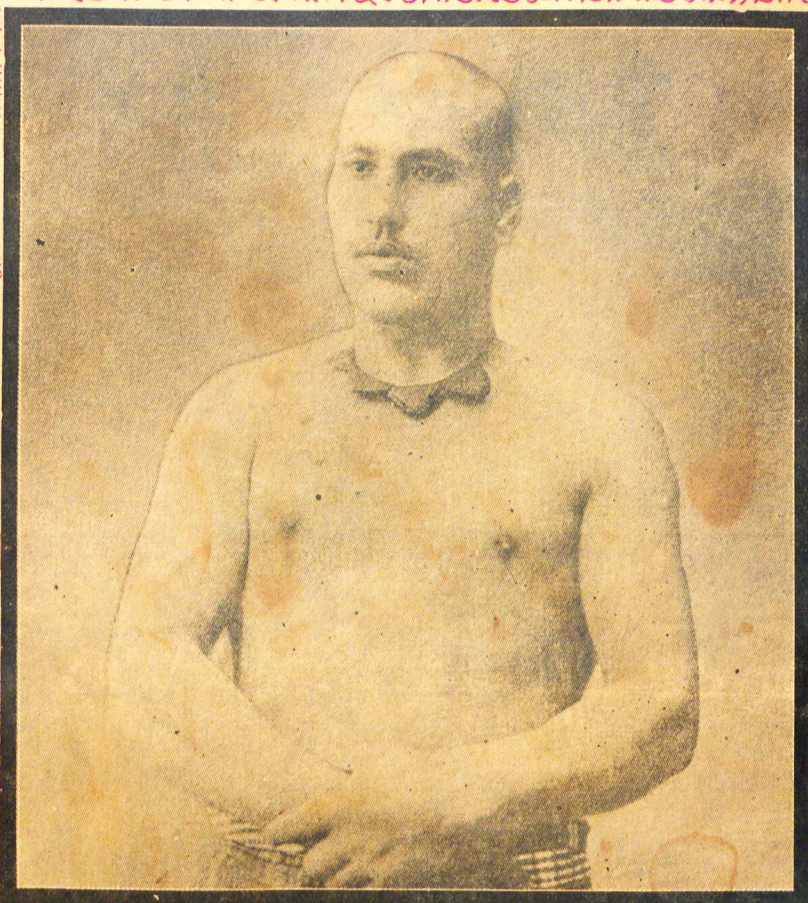

EN MESHUR TÜRK PEHLIVANLARI

CİHAN PEHLİVANI

KARA AHMET

YAZAN: M. SAMİ KARAYEL

AHMET HALİT KİTABEVİ

No. 12

EN MEŞHUR TÜRK PEHLİVANLARI: 12

M. Sami Karayel

**CİHAN PEHLİVANI
KARA AHMET**

İSTANBUL
AHMET HALİT KİTABEVİ
1943

KENAN MATBAASI
ISTANBUL — 1943

CIHAN PEHLİVANI KARA AHMET

Cihan pehlivanı Kara Ahmedi tanımayan hiçbir Türk olmadığı gibi, dünya çevresinde de hiçbir fert yoktur.

Çünkü Kara Ahmet, Paris beynelmilel sergisinde bundan kırk sene evvel tertip olunan resmî müsabakalara iştirâk ederek, her milletten gelen baş pehlivanlarla boy ölçüşüp cihan pehlivanlığı namını almıştır.

Maatteessüf, bizler de yalnız Kara Ahmedin ismini işitiyoruz ve cihan pehlivanı olduğunu biliyoruz. Onun hakkında ne bir kitap yazılmıştır ve ne de bir iki silik yazıdan başka bir şey...

Ahmedin nereli olduğu; kimin nesi olduğu; nasıl pehlivan olduğu; ustasının kim olduğu; nasıl Avrupaya gittiği; hangi millet baş pehlivanlarile güreşip baş olduğu; hayatı, hususiyeti hakkında hiçbirimizin tek bir malûmatı yoktur.

Fakat Avrupada Ahmet için müteaddit eserler neşrolunmuştur. Bu eserlerde Ahmedin resimleri, hayatı, hususiyeti, ustası, köyü.. ilh.. mukayettir.

Ahmet, bir milletin sembolüdür. Kuvvet sembolü... Bir milletin ki, dünyaya kuvvetile, medeniyetile, kılıcile hâkim olmuş büyük Türk milletinin babayığitlerinden biridir.

Tarihsiz ve yahut tarihi kısır olan milletler efsane yaratarak babayığitler vücuda getirmeğe çalışırken bizler, maatteessüf, sayısız ve eşsiz babayığitlerimizi tanımıyoruz.

İşte ben, elimden geldiği kadar Türk babayığitlerinin tarihini vücutlandırmaya ve okuyucularına sunmaya çalışıyorum. Babayığitlerini tanımayan milletler, babayığitliklerini kaybetmiş olan milletlerdir.

Türk pehlivanlık tarihi, ölçsüz babayığitlerini sayfalarına sığdıramıyacak kadar geniştir.

Cihan pehlivanı Kara Ahmet, tam doksan okka idi. Şöyle böyle yüz on kiloya yakın demektir.

Kara Ahmet, baba ve ana cihetinden pehlivandır. Ustası

meşhur Hergeleci İbrahimdir (1). Hergeleci İbrahim, Kara Ahmetten çok usta ve değerli bir pehlivandı. Vücut yapısı Kara Ahmetten bile okkasızdı. Ancak, fazla fazla yetmiş beş okkalık bir adamdı.

Fakat Kara Ahmedin ustası hafif okkada olmakla beraber çok çetin ve mahirdi. Hergeleci, meşhur Arnavutoğullarından, Yürük Alilerden, Karagöz Alilerden, Pomak Deli Muratlardan sonra gelmiş, en namdar ve hafif pehlivanlardandır.

Hergelecinin ne kadar usta ve mahir olduğunu anlamak için, onun Koca Yusuf la olan müteaddit güreşlerini ortaya koymak kâfi gelir. Koca Yusuf, Hergeleciyi hiçbir vakit ne boza-bilmiş ve ne de ortadan çıkarabilmişti. Üste de, Hergelecinin güreşinden ürkerdi. Çünkü Hergeleci, çok mahir olduğundan, bir tarafından kaptırır diye korkardı.

İşte cihan pehlivanını yetiştiren ve ona o namı aldırmağa ustalık eden adam böyle bir pehlivandı.

Kara Ahmet, büyük orta güreşlerine Hergelecinin ustalığı ile girmiştir. Ve muvaffakiyetten muvaffakiyete giderek nihayet baş pehlivan olmuştur.

Kara Ahmet, baş pehlivan olur olmaz, ustasile kol kola, omuz omuza yürüyerek ölünceye kadar bir arada başa güreşmişlerdir.

Kara Ahmetle Hergeleci İbrahimin iki kahhar hasmı vardı. Bunlardan biri Koca Yusuf, diğeri de Adalı Halil pehlivan...

Koca Yusuf boğulduktan sonra (1) ortada en azılı olarak Adalı Halil kalmıştı.

Adalı Halil, Koca Yusuf ayarında bir pehlivandı. Yusuf onu hiçbir vakit mağlup edememişti. Kalıplı bir adamdı.

Adalı Halil, meşhur Kel Aliçonun (2) çırağıdır. Kel Aliço, Sultan Azizin baş pehlivanlarındandır.

Kel Aliço, yirmi altı, yirmi yedi sene Türk İmparatorluğu baş pehlivanlığını üzerinde taşımış bir babayiğittir. Eş ve emsali az gelmiş bir pehlivandır.

Kel Aliço, ihtiyarlığında, yani elli beş, elli altı yaşları sırasında Koca Yusuf la Adalıya yetişmiştir. Yusuf la Halil, Aliçonun elinden Türkiye baş pehlivanlığını almak için boğuşmuşlardır. Fakat her ikisi de ihtiyar Aliço yu meydandan çıkaramamışlardır.

(1) Hergeleci İbrahim için kitabına müracaat ediniz.

(1) Koca Yusuf kitabına müracaat.

(2) Kel Aliço kitabına müracaat.

Her ne hal ise; Koca Yusuf, Amerikadan gelirken boğulup Atlantığın derinliklerine mezarını kazdıktan sonra Adalı Halil tek başına Türk İmparatorluğu baş pehlivanlığını üzerine almak gayretine düşmüştür. Fakat karşısında yeni yetişmişleri bulmuştur. Bunlardan biri Hergeleci İbrahim, öteki Kara Ahmet... Fakat Adalı Halil, bunlardan evvel en belâlısı olan Çolak Mollanın eline düşmüştü. Çolak Molla, Adalıya ders vermişti (1).

Adalı Halil, tek başına kalamadı. Çünkü Kara Ahmedin ustası Hergeleci, Çolak Molla gibi dersini vermişti.

Fakat Halil, Kara Ahmede musallattı. Güreşlerin sırası geldiği zaman Kara Ahmetle Adalı Halilin musaraalarını okuyacaksınız.

*
**

Kara Ahmedin, kan hücumile bir anda vefat ettiğini yazmıştım. Koca cihan pehlivanı ve beynelmilel nam almış bir Türk babayığının ölüsünü kahveden kaldırıp Aksaray Valde camiine getiren bir iki pehlivan arkadaşdır. Bunların içinde Suyolcu Mehmet pehlivanla Gümüş İhsan vardır.

Koca cihan pehlivanının cenazesi ancak pehlivan arkadaşları tarafından kaldırılıp Eyübe götürülmüştür. Ne hükümet, ve ne de büyükler ve münevverler, Ahmedin cenazesile alâkadar olmamışlardır.

Zaten Kara Ahmet, cihan pehlivanlığını alıp Avrupadan döndüğü zaman onu yine ve ancak pehlivan arkadaşları karşılamıştı. Ve ölünceye kadar da ne devlet ve ne de bir makam onunla alâkadar olmamıştı.

Kara Ahmedin bugün Eyüpte görülen mermerden mezarı arkadaşları tarafından para toplanarak yapılmıştı. Eğer Ahmedin arkadaşları para toplayıp mezarını yaptırmamış olsalardı, bugün Ahmedin mezarını bulmak kabil olamayacaktı.

Hani, bu kadar namdar pehlivanlarımızın mezarı?.. Nerede öldükleri bile belli değil...

Ben, koca Kel Aliçonun mezarını araştıra araştıra nihayet İpsalada buldum ve İpsala Belediye Reisi olan muhterem bir zat yüz lira vererek büyük şöhreti olan Türk babayığının mezarını yaptıрмаğa çalıştığımı bana bir mektupla bildirdi.

Nihayet, Kara Ahmedin ustası Hergelecinin mezarını da araştıra araştıra İzmit köylerinden birinde bulduk. Ustası Tor-

(1) Çolak Molla kitabına müracaat.

lak Hafızla yanyana yatıyorlarmış... Bu mezarları da kadirşinas köylüler yaptırmışlar... Bizlere kalırsa, yerini bile araştırmaktan uzağız...

Kara Ahmedin Eyüpteki mezarı tam kendisine lâyıktır. Taş kitabesinin üstünde cihan pehlivanlığını tasrih eder ve tarihini yazar. (1899 M.) Kitabenin üstünde koca bir pehlivan sarığını ve başını temsil eden mermer oyma vardır.

Kara Ahmet, eski pehlivanların sonudur. Pehlivanlık tarihimizin iyi günleri onun ölümile kapanır...

Kara Ahmetten sonra nam almış tek bir pehlivanımız vardır. O da Kızılıklı Mahmuttur. Fakat Kızılıklı Mahmut, Kara Ahmet gibi beynelmilel bir şahsiyet olmamıştır. Ahmet, yedi düvelin toplandığı Pariste, baş pehlivanlarını birer birer yenererek tam bir cihan pehlivanlığı hâkimiyetini almıştır. Bu sebeple Kızılıklı, Kara Ahmetle mukayese edilemez.

Hulâsa; Kara Ahmet, Türk pehlivanlık tarihimizin harikalar doğurduğu devrin en son yadigârıdır.

Türk sporculuğu namına Kara Ahmedin, Koca Yusufun heykeli dikilmez de kimlerin dikilir acaba?..

Koca Yusuf la Kara Ahmedin heykelleri dikilmiş olsa, onları tanımayan bir ecnebi sefiri, bir Garplı, bir Çinli var mıdır acaba?.. Hele bir Amerikalı, bir Fransalı...

*
**

Kara Ahmedin babası, dedesi pehlivan olduğundan, Deliorman muhitinin verdiği yardımla pehlivanlığa sülûk etmişti. Vücudu ve yaradılışı itibarile pehlivanlığa olan istidadı onu, yalnız pehlivanlıkla geçinir hale getirmişti.

Kara Ahmedî evvelâ himaye edip güreşlere götüren Serezli hancı İsmail Ağadır.

Hancı İsmail Ağa, Ahmedî, küçük orta güreşlerinde görmüş, onun bir baş pehlivan olacağına hükmetmiş, yanına alarak beslemiştir.

Kara Ahmet, küçük ortayı hem Kırkpınarda ve hem de Selânik Beşçinar güreşlerinde ve hem de civarlarda güreşerek hak etmişti.

Kara Ahmedin büyük orta güreşleri Selânik Beşçinarından başlar. Bu güreşlerde, ileride iyi bir pehlivan olacağını açığa vurmuştur. Bu güreşlerden sonra İsmail Ağa, onu Hergeleciye çıkar yapmıştır.

Hergeleci, Kara Ahmedî iyice yetiştirmiş, büyük ortaya güreştirmek üzere Kırkpınara götürmüştür.

Ahmet, Kırkpınarda çok çetin olan büyük orta hasımlarile kıran kırana bir güreşten sonra başı kurtarmağa muvaffak olmuştur.

Ahmet, Kırkpınarda büyük ortayı kurtardıktan sonra taş altı pehlivanı olmak için daha bir sene kadar beklemiş, yani şurada burada başaltına ve büyük ortaya güreşerek yetişmiş ve ustası Hergeleciden de derslerini tamamlamıya gayret etmiştir.

Kara Ahmet, nihayet Kırkpınara gelerek başaltına girmiştir. Kara Ahmedin başaltı güreşleri birkaç sene sürmüştür. Çünkü o devirde müthiş pehlivanlar vardı. Başa güreşe çıkmak kolay değildi.

O vakitler başta Koca Yusuf, Adalı Halil, Kurtdereli, Bursalı Rüstem, Büyük Yaşar, Deli Murat, Erenköylü Kıyıcı Osman, Bulgurlulu Etem.. ilh.. gibi pehlivanlar vardı.

Kara Ahmet başaltı güreşlerden kurtulduktan sonra baş güreşlere ustasile dahil olmağa başladı.

Kara Ahmet, yirmi altı, yirmi yedi yaşlarına doğru baş pehlivanlık güreşlerine girdi. Ahmedin ilk baş güreşi Edirne Sarayıçindedir ve Tulçalı Hasanladır.

Tulçalı Hasan, o vakit başaltı ile baş arasında dolaşan bir pehlivandı. Ahmet gibi demekti. Fakat Kara Ahmetten daha eski idi. Tulçalı Hasan, Sarayıçinde başa güreşecekti. Fakat güreşen yoktu, mevsimi de değildi. Kara Ahmet, Edirneye misafir gelmişti. Ustası da yanında yoktu. Edirne ağaları; Ahmetle, Tulçalının Edirne'de olmalarından istifade ederek aralarında bir güreş kurmağa karar verdiler...

O vakitler Edirnenin ileri gelen ağalarından Hacı Ağa, Tulçalıya bağırdı

— Hasan, idmanın var mı?

— Var...

— Nereye gideceksin?

— Kavala güreşine...

— Burada bir güreş yapar mısın?

— Yaparım.. fakat kiminle?..

— Kara Ahmetle...

Tulçalı, Kara Ahmet ismini işitince güldü ve:

— Ağam, o da baş pehlivan mı?

— Olsun olmasın... Sen güreşirsen biz ağalar ortaya elli altın koyacağız, Sarayıçinde güreşiniz...

— Kara Ahmetle konuştunuz mu? O ne diyor?

— Ahmetle konuşmadık daha... Sen kabul edersen onunla da konuşuruz.

— Bakalım kabul edecek mi?

— Neden etmiyecek?..

— Belki.

Diyerek dudak büktü. Tulçalı, Kara Ahmedî daha kendi akrabasını saymıyordu. Ağalar, Ahmetle konuşmamışlardı ama, Hacı Ağa, Ahmedî sever ve himaye ederdi. Hacı Ağanın merakını ise, sevdiği Kara Ahmede beş on para çıkarmak, Kavalaya güreşine gitmeden evvel Tulçalı ile bir boy ölçtürmektî. Hacı Ağa, Tulçalıyı mehenk taşı gibi tutacaktı. Çünkü Ahmedin o güne kadar yendikleri Tulçalı Hasan ayarında değildi.

Hacı Ağa, Kara Ahmedî çağırtdı ve:

— Ahmet, sen Tulçalı Hasanı tanır mısın?

Diye sorunca, Kara Ahmet gülerek:

— Ağam, buradaymış... Tanırım da...

— Peki, ne vakit Kavalaya gideceksin?

— Birkaç gün sonra...

— Daha güreşlere on beş gün var. Neden böyle erken gidiyorsun?

— Usta gelecek de ondan...

— Hergeleceğiden de ayrılamazsın!..

— O benden, ben ondan ayrılamayız... Sonra çıvgara getirirler bizi...

— Doğru... Ya, Adalı filân oradaysa?..

— Ağam, onlar bizim, biz onların peşini kovuyoruz. Muhakkak Kavalaya gelecektir. Ben yalnız olursam, vallahi öldürürler meydan yerinde... Ustam yalnız olursa, terletiyorlar... Fakat usta çırak bir olursak yapamazlar bir şey...

— Doğru... Bırak şimdi bunları... Sen, Tulçalı ile güreşir misin?..

— Elbette... O, güreşir mi?

— Güreşiyor... Başa da elli altın koyacağız.

— Pekâlâ...

— İdmanın filân yerinde mi?

— Yerinde, ağam...

— Öyleyse bu cuma Sarayıçinde güreştirelim sizi.

— Ben hazırım ağam!.. İsterseniz şimdi...

*
**

Kara Ahmetle, Tulçalının güreşi çok çetin oldu. Tulçalı, Ahmede nazaran daha okkalıydı. Fakat Ahmet, tostoparlık ve

daha derli topluydu. Kuvveti de Tulçalıya nazaran fazlaydı. Tulçalının tek bir tefevvuku vardı. O da daha eski güreşçi olduğundan, tecrübesi çoktu ve Ahmetten ziyade oyunlara eli yatkındı.

Tulçalı taraftarlarile Kara Ahmet taraftarları sağlı sollu olmuştu. Güreş iddialıydı. Birbirleriyle yarışa çıkmış vaziyette idiler.

Güreşin ilk dakikaları Tulçalıya ümit verecek şekilde geçti. Tulçalı, hasmını bir iki kere ayaktan bozdu. Ahmet güreşe yarım yamalak giriyordu. Bu da ustasının kendine verdiği dersti. Bundan ötürü Tulçalı, Ahmedî bozuyordu.

Ahmet tarafı ağalar üzdüler. Hattâ Hacı Ağa, hayal in-kisarına uğradı. Ne söyleyeceğini şaşırđı. İkide birde:

— Ahmet, Tulçalıya hafif geldi.

Diye söyleniyordu. Yanında bulunan ağalar da:

— Hafif geldi Ahmet...

Diye kendisini tasdik ediyorlardı.

Tulçalı taraftarları ise bağıriyorlardı:

— Haydi Tulçalı... İlk elden bitir işini... Fazla bekletme!..

Kara Ahmedin ustasının verdiği nasihat şuydu:

— Hiç tanımadığın bir pehlivanla güreşe çıktığın zaman ilk evvelden güreşe girme... Bırak hasmın girsin... Bu suretle hasmını yokla... Tutuşlarını kontrol et... Tetkikatını bitirip hasmın derecesini anladıktan sonra ona göre güreş tâbiyenî kur...

İşte bu, Hergeleci İbrahimin nasihatlerinden biriydi ki, fevkalâde bir nasihatti. İnsan bilmediği hasmı yoklamak ve anlamak lâzımdı. Ona göre güreş tâbiyesini kurmak gerekti.

İşte Kara Ahmet de bunu yapmış oluyordu. On, on beş dakika Tulçalı, doludizgin Kara Ahmede saldı durdu. Karışık bir güreş yaptı. Fakat Ahmedî birkaç defa bozmakla beraber altına alamadı. Güreşin on beşinci dakikasından sonra Ahmedin birdenbire hücumına geçtiği görüldü. Çırpınıp bir nâra savurdu:

— Haydi Tulçalım bel!..

Ahmet; hasmın maharet, tutuş ve kuvveti derecesini anlamıştı. Binaenaleyh, artık güreşe girebilirdi. Tulçalıdan korkulmazdı.

Kara Ahmet, nârayı atıp hücumu geçinceye kadar Hacı Ağa ve taraftarları epeyce terlemişlerdi. Çünkü Tulçalı taraftarı olan ağalar ve taraftarları ikide bir bağıriyorlardı:

— Haydi Tulçalı!..

— Bitir işini!..

Bu sözler ve târizler yalnız Ahmede değil, Hacı Ağa ve taraftarlarına da taş idi.

Ahmet açılıp hücumla başlayınca Hacı Ağa ve taraftarları derin bir nefes aldılar. Birbirlerine:

— Açıldı oğlan..

Diye söylendiler. Tulçalı, Ahmedin ilk hamlelerinde ele geçti. Ahmet, meşhur çaprazlarından birisini Tulçalıya geçirdi. Tulçalı çapraza düşer düşmez bocaladı. Bir an evvel çaprazı söküp kurtulmağa koyuldu. Fakat hasmını ne dayanıp durdurabilirdi, ne de çaprazı söktü. Ahmet, hasmını toparlamış sürüyordu. Vaziyet Tulçalı için tehlikeliydi.

Etraftan bağırtilar başladı:

— Ha Ahmet!.. Tamamla!..

— Aferin Ahmet!..

— Bitir işini!..

Ahmet taraftarlarının ağız açılmıştı. Şimdi de Tulçalı taraftarları susuyordu. Hacı Ağanın ağız kulaklarına varıyordu. Tulçalı bir türlü kurtulamadı. Ahmet, hasmını nihayet çengelledi. Tulçalının sırtı vuruyor demekti. Fakat Allah onu sakladı. Birdenbire dönüp kendini yere attı. Kara Ahmet de peşinden üstüne düştü.

Tulçalı alta düşmüş oldu. Kalkıp kaçmak için şahlandı. Fakat Ahmet, kazığı bastı, hasmını olduğu yerde mihladi. Tulçalı koca gövdesile neler yapmıyordu! Lâkin Ahmedin kazığını sökemedi.

Ahmet taraftarları avazı çıktığı kadar bağırıyorlardı:

— Haydi Ahmet!..

— Bas künteyi!..

Tulçalı, on beş dakikadan fazla altta kaldı. Ahmet, hasmını iyiden iyiye ezdi. Nihayet Tulçalı, bir kol baskısıyla, fırsat bulup ayağa kalkabilirdi. Bu suretle güreş ayakta başladı.

Ahmet, hasmını altına aldıktan sonra büsbütün açılmıştı. Bu sebeple de doludizgin giriyordu. Güreşi karıştırdıkça karıştırdı. Tulçalı afalladı. Hacı Ağa ve taraftarları kozu kazandıklarına emin olmağa başlamışlardı.

Güreş o kadar uzamadı. Ahmet, güreşin üçüncü saatlerine doğru Tulçalıyı bastırarak künite ile mağlûp etti.

Kara Ahmedin, Tulçalıyı yenmesi mühimdi. Ona baş güreşler için bir kapı daha açılmış oluyordu.

Hergelecinin, Kara Ahmetle Tulçalı arasında olan güreşten malûmatı yoktu. O, İstanbuldaydı. Oradan Kavalaya gelecekti. Fakat Kara Ahmetle, Tulçalı arasında olan güreş dedikodusu

etrafa yayılmıştı. Gelen giden yolcular bu havadisi oradan oraya götürmüşlerdi. Havadis Kavalaya kadar da gelmişti. Hattâ İstanbulu bile bulmuştu. O vakitler herkes güreşe meraklı olduğu için böyle vak'alara vâkıf olmak isterdi. Hergeleci, havadisi Kavalaya geldiği gün hancıdan işitti. Kavalanın meşhur hancısı Murat Ağa!..

Murat Ağayı tanımayan yoktu. O, pehlivanların ocağı olan bir handı. Gelen pehlivanlar Murat Ağaya inerlerdi. Hergeleci de oraya inmişti. Gelir gelmez sordu:

— Murat Ağam, bizim Ahmet gelmedi mi?

— Yooo...

— Nerede olduğundan haberin var mı?

— Bak hele... Senin haberin yok mu? Mahsus mu soruyor-sun yoksa?..

— Yooo...

— Yahu, alay etme usta be!..

— Vallahi haberim yok...

— Öyleyse sana müjde!..

— Ne var ki?..

— Ahmet, Edirne'de, Sarayıçinde Tulçalıyı künte ile aşırđı.

— Haydi, atma be!..

— Vallahi...

— Nereden haber aldın be!..

— Abe, gelenlerden be!..

— Yalan olmasın...

— Yok be!.. Herkes biliyor. Hacı Ağa tertip etmiş güreşi.. Hem de elli altın almış başa... Birçok da parsa toplamış be!..

— Aferin oğlana!.. Eğer Tulçalıyı yendiyse çok iyi...

Hergeleci, Ahmedin bir türlü Tulçalıyı yeneceğine manamaması, Tulçalıyı fazla gördüğünden ileri geliyordu. Hakikaten Tulçalı, Ahmetten fazlaydı. Sonra da tecrübesi çoktu.

*
**

Tulçalı, Kavala güreşlerine iştirâk edecekti. Edirne'de şöyle söylüyordu:

— Ben, acısını Kavalada çıkarırım. Kırarım onun bir yerini orada!..

Kara Ahmet de Kavalaya geldi. Hacı Ağa da beraberdi. Her sene Kavalada birçok sayılı güreşler olurdu.

Kavala, Rumelinin en zengin yerlerinden biriydi. Bu havâlde çiftlik ağaları çoktu.

Kavala, İskeçe, Dırama, Serez, Gümülcine gibi yerlerin ağaları boldu ve kısmen de pehlivan yatağı olan yerlerdi.

Kavalaya epeyce pehlivan toplandı. Kara Ahmet, gelir gelmez Murat Ağanın hanına indi. Ağaya ustasını sordu:

— Murat Ağa! Usta gelmedi mi?

— Geldi Ahmet be!..

— Nerede?

— Ağaların çiftliğine gitti.

— Benim için bir şey söylemedi mi?

— Söyledi... Gelirse, Cemil Beylerin çiftliğine gelsin, dedi.

Ahmet eşyalarını bıraktı. Gideceği zaman:

— Ahmet, Tulçalıya takmışsın künteyi!..

— Öyle oldu...

— Ustanın haberi yoktu, ben söyledim.

— Ne dedi?

— Hoşuna gitti.

Ahmet, Cemil Beyin çiftliğine yollandı. O kadar uzak geldi. Bir saat çekiyordu.

Kara Ahmet, çok yol yürüyen, ve çok koşan bir pehlivandı. Ona bir iki saatlik yol hiç gelirdi.

Kara Ahmet, bütün ağırlığına rağmen en müthiş koşuculardandı. Bir keresinde Kartalda (İstanbul) yapılan bir güreşte başa güreşti. Sonra tulumbacıların koşusuna girdi. Koşu müsabakasında birinci geldi. Altın saat aldı.

İstanbul tulumbacıları içinde koşarak birinci gelmek kolay değildi. Hele Kara Ahmet gibi doksan okkalık bir adamın birinci gelmesi akla gelmezdi. İşte Ahmet, böyle koşar ve yürürdü.

Zaten eski pehlivanların ekserisi hem koşucu, hem binici ve hem de güreşçiydiler.

*
**

Ahmet, ustasını Cemil Beyin çiftliğinde buldu. Hergelecinin yüzü gülüyordu. Çiftlik ağaları da Ahmedin bu muvaffakiyetinden haberdardılar. Ahmet, el öpüp bir köşeye oturdu.

Hergeleci:

— Ahmet, ben yokken neler yapmışsın be?

— Hiç usta!..

— Saray içinde Tulçalı ile tutuşmuşsun!..

— Öyle oldu usta!.. Hacı Ağa ısrar etti.

— Yenmişsin Tulçalıyı...

— Oldu...

— Aferin sana!.. Şimdi baş pehlivan kokusu var sende..

—

— Tulçalı, öyle kolay kolay yenilmez. Aferin sana!..

Ağalardan birisi:

— İbrahim!.. Tulçalı, Ahmedin peşinden gelmiş...

— Tabii, bırakır mı bu kazığı Ahmette...

— Ahmetten güreş istiyor.

— Meydan ortada... Hep çıkacağız başa... Ahmed'i de başa çıkaracağım... Hep beraber tutuşacağız...

— Demek, Ahmed'i de çıkaracaksın başa!..

— Elbette...

— Ezilir.. daha körpe...

— Bir şeycik olmaz ona!.. Onun yapısı tamamdır. Tostoparлак adam... Ezemezler onu...

— Adalılar filân da gelecekse...

— Ne gelirse gelsin!.. Başa çıkacak... Adalıya karşı bile...

Dedi.

Hergeleci, Ahmed'i artık başa atacaktı. Koca Yusufarla, Adalılarla, Büyük Yaşarlarla, Deli Muratlarla boğuşturacaktı.

*
**

Kavala güreşi kuruldu. Hacı Ağa oradaydı. Hergelecinin, çırağı ile başa çıkacağı ortada dönmeğe başladı. Adalı Halil de gelmişti. Adalı Halil, Hergeleciyi kolluyordu.

Koca Yusuf, bu sıralarda Avrupada idi. Yusuf'la beraber Filibeli Kara Ahmet, Kara Osman, Filiz Nurullah da Avrupaya gitmişlerdi. Bu sebeple baş pehlivanlardan bir kısım eksikti.

Adalı Halil, Yusufun olmamasından istifade ederek en ziyade kızdığı Hergeleciden intikam almak istiyordu. Adalı, Hergelecinin çırağı olan Kara Ahmed'e filân metelik verdiği yoktu.

Hergeleci, Adalıyı Hayreboluda yenmişti. Bu acı. Adalının yüreğine çökmüştü. Bu sebeple ikisi arasında da müthiş bir gerginlik vardı. Yani usta, çırak hasım içindeydiler.

Küçük güreşler bitti. Başaltına cazgır bağıırıyordu:

— Başaltına güreşecekler meydana!..

Başaltı pehlivanları kazan dibine dizildiler. Fakat Kara Ahmet çıkmadı. Bu da gösterdi ki, Ahmet başa güreşecekti. Ahmedin başaltına çıkmaması şüphe ve tereddütleri ortadan sildi.

Başaltı bitip de cazgır başı çağırınca usta ve çırak kazan dibine geldiler. Adalı Halil de koca gövdesile kazan dibini kap-

lamıştı. Hergeleciye yan yan bakıyordu. Tulçalı da geldi. O da Kara Ahmede hain hain bakıyordu.

Cazgır eşleri bağliyaacağı sırada Adalı Halil ortaya çıktı ve seslendi:

— Ey ahali... Ben buraya Hergeleci için geldim. Bizi başbaşa bırakın; birbirimizi gebertinceye kadar güreşelim.

Ağalardan bir kısmı:

— Doğru, doğru.. bırakmalı...

Diğer bir kısmı da:

— Olmaz... Güreşin tertibini bozmayınız!.. Cazgıra bırakın bu işi...

Diye mukabele ettiler. Bu sırada Tulçalı da ortaya yürüdü:

— Abe! Baka be!.. Ben de Kara Ahmedi isterim. Cnunla güreşimi ayırt edeceğim.

İş çatallaştı. Adalı Halil şöyle iddia ediyordu:

— Bizim güreşimiz uzar... Gece olur, ayırırsınız. Bırakın bizi yeke yek, Hergeleci ile boğuşalım.

Adalının iddiasını Tulçalı da tekrarlıyordu. Hergeleci İbrahim, hasmının meydan okumasına karşı şunları söyledi:

— Ben Adalıyı yendim... O da başkasını yensin, ondan sonra karşıma gelsin...

Kara Ahmet de ustası gibi:

— Ben, Tulçalıyı yendim, o da başkasını yensin; ondan sonra karşıma gelsin!..

Kara Ahmetle Hergelecinin iddiaları doğruydu. Ortada başka baş pehlivanlar da vardı. Eşler tutuşmalı, sonunda ne olacaksa olmalıydı.

Ağalar iki taraf oldular. Cazgırı ve hakem heyetini çağır-dılar. Hacı Ağa sordu:

— Ne olacak bu iş?

Cazgır:

— Ağalar; Hergeleci ile Kara Ahmet haklıdırlar. Ortada başka hasımlar vardır. Bir kere onlarla güreş ayırt olunmalıdır.

Kavala ağalarından Bayram Ağa:

— Biz, Adalı ile Hergelecinin tutuşmalarını istiyoruz. Kara Ahmetle Tulçalı ne isterse yapsınlar...

Diğer ağalar buna muarızdılar. Edirne ağaları Adalı Halili tutuyorlardı. Bu hususta Kavalalılarla birleşmiş oldular. Çünkü Bayram Ağa da Edirne ağalarının mütalebatını dermeyen ediyordu. Adalı ile Hergeleci tutuşmalıydı.

Bunun üzerine Hacı Ağaya sordular:

— Ağam, ne diyorsunuz?

Hacı Ağa, biraz düşündükten sonra:

— Ben karışmıyorum. Ne yaparsanız yapınız. Fakat hakçası şudur ki, galipler ilk elde mağlûplarla eşlenmelidir.

Hacı Ağa, bu fikirlerle Kara Ahmedî müdafaa etmek istiyordu ve doğrusu da buydu. Bu sırada Adalı Halil, kazan dibini bırakıp ağaların yanına geldi. İleri geri söylenmeğe başladı.

Hergeleci, fena halde sinirlenmişti. Olduğu yerden fırladı. Ağaların yanına gelerek:

— Peki be!.. Tek başımıza yaparız güreşi...

Adalı da:

— Pekâlâ...

Deyince, iki taraflı olan ağalar daha ziyade birbirine zıt oldular. İçlerinden Hacı Ağa:

— Öyleyse Hergeleci ve Adalı, güreş harici olarak güreşecek demektir. Onun için ayrı ödül koymak lâzımdır.

Hergeleci:

— Elbette... Bizim için ayrı para koyunuz!..

Bunun üzerine Edirne ağaları ortaya yüz altın koydular. Buna mukabil, diğer taraf da yüz altın koydu. Kim kazanırsa iki yüz lira alacaktı. Tulçalı, bunu görünce kazan dibinden atıldı; bağırarak:

— Ben de Kara Ahmedî isterim! Bizim için de ödül koyunuz!..

Kara Ahmet seğirtti ve:

— Abe!.. Ben senden kaçıyor muyum zannediyorsun? Haydi meydan burası... Ne vakit olsa yine yeneceğim seni.. dedi.

Bunun üzerine Kara Ahmedî seven Hacı Ağa seslendi:

— Ben Kara Ahmet için elli lira koyuyorum...

Kavala ağaları da:

— Biz de elli lira koyuyoruz...

Dediler. Bu suretle Hergeleci ile Kara Ahmedî'nin güreşleri iddialı ve tek başına olmuş oldu.

Bu tertipten sonra başa güreşecek pehlivanlar ayrıldılar. Hergeleci ile Adalı Halil ve Kara Ahmetle Tulçalı güreşeceklerdi. Ağalardan biri şu teklifte bulundu:

— Ben, elli lira daha Kara Ahmet ve Tulçalı güreşine koyuyorum... Fakat bunlardan hangisi galip gelirse Hergeleci ve Adalı Halilden birini tutsun...

Bu kararı herkes kabul etti. Adalıya sordular:

— Kabul mü, pehlivan?..

— Kabul...

Hergeleciye de sordular:

— Kabul ediyor musun?

— Kabul...

Bu suretle Kavala güreşlerinin başı, ikiye ayrılmış oldu. Ve bu iki çift, iddialı ve hususî mahiyet aldı.

Pehlivanlar peşrevlerini yaptılar. Hergelecinin keyfi yerindeydi. Dişlerinin arasına bir çöp parçası sıkıştırmış, kemiyor, bir yandan da Adalının ensesinden yapışmış, etrafa göz gezdiriyordu. Hergeleci, esasen böyle lâkayitmiş gibi güreş tutardı. Fakat hasmı en küçük kıpırdasa derhal harekete geçerd. Hasım ensesindeki eli elektrik piline benzerdi. Adalı Halil, hasmının ne olduğunu bildiği için hamlelerini daima iemkinli yapardı.

Adalı Halil, Hergeleciye nazaran iki misli denecek okkada bir pehlivandı. Adalı Halil yüz yirmi beş okkalık bir adamdı. Hergeleci ise ancak yetmiş beş, bilemedin, âzamî seksen okka idi ki, Hergelecinin seksen okka geldiği çok nadirdi. Daima yetmiş beş, yetmiş yedi okka...

Adalı Halil, dev gibi bir adamdı. Pazuları, göğsü, ensesi manda gibiydi.

Hergeleci yağsız, safi adaleli bir vücuttu. Hergelecinin vücudu mütenasip ve güzeldi. Çelik yay gibi bir adamdı.

Adalı Halil, kırıcı bir pehlivan olmakla beraber yenici değildi. Hasımlarını kira kira, eze eze leşini çıkarır; ondan sonra yenerdi.

Adalı Halilin hasımları ya meydandan kaçır ve yahut pes ederlerdi. Bu derece gaddar ve çetin bir adamdı.

Hergeleci İbrahim ise, aksine olarak gaddar değildi. Sert bir güreşçi olmakla beraber kırıcı güreşmezdi. Daima ustalıklı ve oyunlu musaraa yapardı. Eğer hasımları gaddarlık yaparsa o da hainane mukabelede bulunurdu. Hergeleci, fevkalâde zeki, cesur, gözü pek bir adamdı. Adalı Halil, Hergelecinin bu vasıflarını bildiği için üzerine fazla gidemezdi.

Adalı ile Hergeleci böyle olmakla Ahmetle Tulçalı da bütünü başka idiler. Kara Ahmet, Adalıdan daha gaddar ve daha yırtıcı bir pehlivandı. Bir yumruğa, beş yumrukla mukabele ederdi. Kara Ahmedin, Adalı Halil ile kaç meydan dövüşü vardı. Hele Selânik Beşçınar dövüşü meşhurlardan bir tanesidir ve Adalıyı kaçırmıştır.

Ahmet pek yaman bir şeydi. Ustası Hergeleci, eli kayraklı bir adam değildi.

Tulçalıya gelince, o da Adalı Halil, Kara Ahmet ayarında ve eli bayraklılardandı.

En çok korkulu güreş, Kara Ahmetle Tulçalının güreşiydi. Eğer Tulçalı, Ahmedî kıvrıramıyacağını bilirse, güreşi dövüşe dökkeği muhakkaktı. Sıkı elenseler; biraz sonra tokatla elenseler; daha sonra tokat. Ve Ahmedin mukabelesi; yumruk... Nihayet güreşi ayırmak... Tulçalı memnun olurdu bu vaziyetten... Mağlûbiyetten kurtulmuş olurdu. Galip, mağlûp belli olmazdı.

Tulçalı, daha ilk elden Kara Ahmede delidolu girmeğe başladı. Elense, tırpan gırla gidiyordu. Kara Ahmet artakalır mıydı? O da şiddetle mukabele ediyordu. Daha ilk elden birbirini ezmeğe başladılar. Güreş yapmıyorlar; oyun ve marifet göstermiyorlar; yarı dövüşüyorlardı.

Daha ilk elden güreşin böyle başlaması, hakem heyetinin ve cazgırın canını sıktı. Cazgır meydana yürüdü. İki pehlivanın arasına girerek:

— Böyle güreş istemiyoruz. Dövüş değil, güreş yapınız!..

Dedikten sonra:

— Tulçalı! Bırak elense, tırpanları; oyuna gir!..

Ahmede de:

— Sana da söylüyorum... Eğer böyle güreşirseniz meydana dan çıkarırım sizi; güreşi tatil ederim.

Dedi. Bunun üzerine Kara Ahmet:

— Benim kabahatim yok... O, güreşe böyle başladı. Pen de mukabele ediyorum.

Diye müdafaa etti kendini. Kara Ahmet, doğru söylüyordu. Asıl aykırılığı yapan Tulçalıydı.

Tulçalı, Kara Ahmedî yıldırarak, ezerek yenmek istiyordu. Halbuki Ahmedî güreşte ezmek kolay değildi. Çünkü iri kemikli ve sağlam yapılydı.

Tulçalı, cazgırın ihtarını üzerine biraz kendine geldi. Fakat cazgırın tenbihi hiç de işine gelmedi.

Güret, elense ve tırpanlardan kurtulunca oyuna döküldü. İlk oyunu da Ahmet aldı. Tulçalıya bir çapraz toplayarak sürdü ve dikerek altına aldı. Bu işe Tulçalı da şaşırdu ve hayran kaldı. Ahmet, hasmını çok kolaylıkla bastırmıştı.

Hergeleci, çırağının nasıl çapraz toplayıp sürdüğünü ve nasıl hasmını dikerek budayıp altına aldığını gördü. Tam bir ustalıkla yapmış olduğu bu hareketi takdir etti.

Tulçalı, ilk elde böyle alta düştüğünden dolayı sinirlendi.

Zorlanarak Ahmedin altından kalkmağa koyuldu. Fakat Ahmet ona güzel bir yan kazığı vurmuş, olduğu yerde mihlamıştı.

Ahmedin kısa kolları tam kazıklık içindi. Kalın ve kısa kollarile bir hasma kazık vurdu mu, olduğu yerde tesbit ededi. Koca Tulçalı, bir iki kere kazığı içten budayarak kalkmak istediyse de muvaffak olamadı. Ahmedin maksadı başkaydı. Hasını paça kasnağa almaktı. Bunun için yan kazıkta bekliyordu. Nihayet Ahmet, öteki elile hasmın paçasını eline geçirdi ve bu suretle paça kasnak oyununu tamamlanmış oldu.

Bu hareket, Ahmed'i sevenleri harekete getirdi ve bağırmağa başladılar:

— Ahmet, al askıya!..

— Havalandır!..

— Vur yere!..

Fakat Tulçalı, canını dişine takarak paçasını kurtardı Bu suretle oyun bozuldu. Hergeleci hem güreşiyor ve hem de Ahmed'i takip ediyordu. Çırağının üstün güreşini görmeye iftihar etti.

Alt boğuşması on beş dakika kadar devam etti. Tulçalı, bir aralık paça ile doğruldu. Ayağa kalkmağa muvaffak oldu. Fakat Ahmet, paçasını hasmın elinden aldı.

Ahmet ayağa kalkar kalkmaz çırpınıp nârasını şavırdı:

— Hayda be!..

Tulçalı da mukabele etti:

— Haydi Ahmet be!..

Bu aralık Adalının, Hergeleciyi çapraza alarak sürdüğü görüldü. Adalı, iri gövdesini Hergelecinin üzerine yüklemiş, koşar gibi sürüyordu. Hergeleci, oralarda değildi. Hiç heyecan göstermiyordu. Fevkalâde usta olan bu adamın herhalde yine yapacağı bir açmaz vardı. Nitekim de çok geçmeden öyle oldu.

Adalı Halil, hasmını on beş adım kadar ferih fahur sürmüştü. Hergeleci, birdenbire dönerek hasmına bir yan baş attı, güzel de bir köstek yetiştirdi.

Adalı Halil, yan başla kösteği yeyince çözüldü ve uçar gibi Hergelecinin önüne dizledi.

Adalı, kaçmak için derhal toparlandıysa da Hergelecinin bir hamlede kispet kasnağını ele geçirdiği görüldü. Güreş heyecanlı oluyordu. On binlerce seyircinin gözleri onlara tevecüh etti.

Hergeleci, kispet kasnağını ele geçirir geçirmez Adalıyı ayak altından köstekliyerek zorla altına aldı.

Hergeleci, en ağır pehlivanları iki dirhemlik yerinden boz-

masını bilirdi. Adalı Halilin okkası, iriliği para etmedi. Ayak altından tutup çektiği gibi kasnak çekintisile beraber altına alıvermişti.

Hergeleci İbrahim taraftarları bağırışmağa başladılar:

— Yaşa Hergeleci!..

— Çabuk ol!..

— Aferin arslan!..

Hergeleci taraftarları şunlardı: Hayrebolulular, Serezliler, İskeçeliler, Gümülcineliler... Adalının taraftarları da Edirneliler, Kavalahılar, Çatalçalılardı. Serez çingeneleri hep bir ağızdan şarkı söyler gibi bağıyorlardı. Hele davul, zurna çalan çingeneler havalarını değiştirmişlerdi. Tam bir cenk havası vuruyorlardı.

Hergelecinin altçılığı da üstçülüğü de kuvvetliydi. Adalı öyle kolay kolay altından kalkamazdı. Çünkü Hergeleci, kuvvetle değil, ustalıklı oyunlarla bir pehlivani bağlamasını bilirdi.

Adalı altta çok uğraştı. Zorlandı durdu. Nihayet güç belâ, Hergelecinin elinden kurtulabildi.

Adalı Halil, ayağa kalktığı zaman bütün asabiyetile Hergelecinin üzerine yürüdü. Fakat onun lâgır fırtınaları, usta ve mahir Hergelecinin önünde sönüyordu.

Kara Ahmetle Tulçalı da birbirini yiyorlardı. Ahmet Bir hamle ile Tulçalıyı tek paça kaparak alta düşürdü. Bu suretle Tulçalı ikinci defa olarak alta düşmüş oldu.

Tulçalı, deli divane oluyordu. Elinden gelse Ahmedî yiyecekti. Alt boğuşması çok uzamadı. Tulçalı, sarmada iken bir kol baskısıyla dönüp kalktı.

Adalı ile Hergelecinin güreşlerinden, neticenin ne olacağı belli değildi. Lâkin Ahmetle Tulçalının güreşinden, neticenin ne olacağı belli olmuş gibiydi. Ahmet, Tulçalıya ağır basıyordu.

Tulçalı, ikinci defa ayağa kalktığı zaman Ahmede bir şey yapamayacağını anlıyarak kalktı. Bu sebeple güreşi ezici ve kırıcı kalıba dökmeğe karar verdi. Tıpkı ilk güreşe çıktığı gibi elenselere ve tırpanlara başladı.

Kara Ahmet de mukabele ediyordu. Bu suretle güreşler yine tatsızlaştı. O, ona; o, ona!.. Vuruşup duruyorlardı. Her bir tırpan vuruşta hamam tokmağı gibi ses çıkıyordu. Hele elenselerin sadası tokat gibiydi.

Tulçalı, işi azıttıkça azıttı. Ahmet de mukabelesini arttırdı. Bunun üzerine Hacı Ağa, olduğu yerden fırladı, meydana yü-

rüdü. Elinde bastonu vardı. Hacı Ağaya herkes hürmet ederdi. Bastonile cazgırı çağırırdı. Cazgır gelince:

— Usta, ne olacak bu? Böyle güreş olur mu?

Diye çıkıştı. Cazgır:

— Ağam, bunu yapan Tulçalıdır. Zoru gördü, Ahmedî yemeyeceğini sezdi; şimdi işi bu yola döktü. Böyle böyle kavga çıkartmak istiyor.

— Bıraktırım güreşi... Ahmedî galip ilân edin...

— Söyleyelim bir kere daha!..

— Peki, bir kere daha söyleyin. Dinlemezse Ahmedî galip ilân edeceğinizi anlatın kendisine.. dedi.

Hakem heyeti de Hacı Ağanın dediklerini teyit etti. Cazgır meydana gelip iki pehlivani ayırdı. Davul, zurnaları susturdu. Bilhassa Tulçalıya hitaben:

— Tulçalı, doğru güreş... Herkes senden şikâyetçi... Hakem heyeti ve ben bir karar vermiş bulunuyoruz. Bu ikinci ihtar etmedir. Eğer doğru dürüst güreşmez, böyle hareket edersen, Kara Ahmedî galip ilân edeceğiz.. dedi.

Tulçalı kudurdu. Söylenmeğe, itiraz etmeğe başladı:

— Hep beni görüyorsunuz!.. Ahmet de yapıyor. Hakkımı yiyorsunuz!.. Burası er meydanıdır. Tırpan, elense vurmayacak mıyız?.

Cazgır sükûnetle:

— Evet, er meydanıdır. Tırpan da, elense de vurulur... Fakat pehlivanca... Sen kavga çıkarmak için yer arıyorsun... Bak bana Tulçalı! Kavga çıktığı dakika seni mağlûp ilân edeceğiz. Ağaların kararı da böyledir. Tekrar ediyorum, doğru dürüst güreş...

Bu kat'i karar ve ihtar üzerine Tulçalı sustu. İşî patırtıya getiremeyecekti.

Güreş tekrar başladı. Davul, zurnalar vurdu. Tulçalı, süt dökmüş kediye döndü. Hergeleci gülüyordu.

Hacı Ağa, yanında bulunan Cemil Beye:

— Bu herif her vakit böyle yapıyor. Zoru görünce işî kavgaya döküyor...

— İyi ama, Ahmet ondan daha belâlidir. Daha kavgacıdır.

— Öyledir. Ben de bunu bildiğim için böyle hareket ettim.

— İyi oldu ağam... Çok güzel yaptın!..

— Doğru dürüst güreşinler...

Tulçalı, bir aralık Ahmedin paçalarına indi. İki paça kapayım, dedi. Fakat Ahmet, hasmını bir boyundurukla karşıladı. Öldüresiye boğdu. Meydan yerinde sürükledi durdu.

Tulçalı, daldığına dalacağına tövbe etti. Boyunduruğu da kurtaramıyordu. Ahmet de inadına bırakmıyor; son nefesine kadar sıkı sıkı boğuyordu.

Hariçten bağrışmalar oldu:

— Bırak!..

— Yetişir artık!..

— Bırak be!..

Tulçalının taraftarları bağrışıyordu. Hakları da vardı. Tulçalının gözleri anadan doğma dışarı fırlamıştı.

Fakat Ahmet haklıydı. Güreşte durup dururken boyunduruk çekmek ayıp bir şeydi. Lâkin hasmın oyununa mukabele etmek üzere boyunduruk vurmak haklı bir hareketti.

Kara Ahmet, hasmını boğmakta devam etti. Esasen Ahmedin bütün güreş hayatı müddetince boyundurukları holdu. Çaprazları da amansızdı. Kara Ahmet, Cihan pehlivanlığını da boyunduruk ve çaprazla kazanmıştı.

Tulçalının taraftarları bağırırdı; bağırıkça bağırırdı. Fakat Ahmet haklı olduğu için boyundurukta devam etti. Tulçalıyı boyundurukla sürüyordu. Ve dizliyerek altına almağa çalışıyordu.

Nihayet bağırtilar çoğaldı. Maksat, Tulçalıyı Ahmedin boyunduruğundan kurtarmaktı.

Bunun üzerine cazgır meydana fırladı ve seslendi:

— Susunuz!.. Ahmet haklıdır. Dalmasaydı Tulçalı... Elbette mukabelede bulunacak.

Cazgırın bu açık ifadesi, herkesi susturmağa kâfi geldi. Çünkü, güreş usulüne muhalif ortada hiçbir hareket yoktu.

Ahmet, Tulçalıyı dizleyip altına alamadı ama, öldüresiye boğdu. Güreşini yarı etti. Tulçalıda hal kalmamıştı. Biraz sonra Tulçalı boyunduruğu sökebildi. Maamafih sallanıyordu. Ahmet, işte buralarda daha acemiydi, daha tecrübesizdi. Asıl hasma şimdi girmek lâzımdı. Tam sallandığı, ambale olduğu sıra idi. Ahmet, hasmına salacağına açılıp çırpındı ve meydan okurcasına bir nâra savurdu:

— Hayda be!..

Güreş uzadıkça uzadı ayakta... Ne Tulçalı, Ahmede ve ne de Ahmet, Tulçalıyı bastıramıyordu.

Bir aralık Ahmet, hasmının çaprazına girip budandı, alta düştü. Fakat Tulçalı, Ahmede bir şey yapamadı. Tulçalı, hasmını birçok oyunlara aldı. Ahmet, mukabelelerini yaparak kurtuldu. Bir fırsatını bulan Ahmet, paça kaparak kalktı. Tulçalı

paçasını kurtardı. Bu suretle iki pehlivan ayağa kalkmış oldular.

Güreş tekrar ayakta başladı. Hulâsa; iki buçuk saat süren bir boğuşma neticesinde Kara Ahmet, hasmını ayaktan ve çaprazla budayarak mağlûp etti.

Bu mağlûbiyet, Tulçalının, Kara Ahmet ayarında bir pehlivan olmadığını göstermekle beraber Ahmedin daha yüksek ayarda olduğunu ortaya koydu. Kara Ahmedin bu güreşlerden sonra vaki olan musaraaları pek mühimdir ve çetindir. Ekserisi Adalıya karşıdır.

SELÂNİK BEŞÇINAR GÜREŞLERİ

Kara Ahmedin ve ustası Hergelecinin Beşçınar güreşleri fevkalâde enteresandır.

Adalı Halil, Hergeleci İbrahimle hayatının sonuna kadar boğuşmuştur. Fakat şurası muhakkaktır ki, Adalı Halil, çok değerli bir pehlivan olduğu halde Hergeleciye bir türlü güreş uyduramamıştır.

Ve yine şurası muhakkaktır ki, Hergeleciye yalnız Adalı Halil değil, Koca Yusuf, ve Rüstemler de güreş uyduramamışlardır. Hergeleci, hafif bir pehlivan olmakla beraber fevkalâde usta ve mahirdi.

Adalı Halil, Hergeleci ile uğraşıp dururken şimdi ortaya bir de çırağı Kara Ahmet çıkmıştı.

Kara Ahmet, Adalıya nazaran okkaca belki otuz okka hafifti. Ahmet, en iyi zamanlarında doksan beş okka gelmiştir. Halbuki Adalı Halil, yüz yirmi, yüz yirmi beş okkalık adamdı.

Kara Ahmet, ustası Hergeleciden on beş okka kadar fazla idi. Ahmet, ustasile beraber gezerdi. Çünkü nerede güreş olursa olsun inatçı Adalı Halil, peş takip ederek gelirdi.

Adalı Halil, Koca Yusufun da ölünceye kadar peşini takip etmişti. Çok inatçı ve cesur bir adamdı. Şimdi de Hergelecinin ve Kara Ahmedin peşini takip ediyordu.

Fakat Adalı Halil, ilk zamanlarda Kara Ahmed'i hiçe sayıyordu. Asıl hasmı Hergeleciydi.

Selânikte her sene büyük güreşler olurdu. Bu güreşler Beşçınarda yapılırdı.

Selânik güreşleri, âdeta Kırkpınar derecesinde rağbet görürdü. Selânik, zengin ve ticarî bir yer olduğundan, bu güreşlere konan para bol olurdu.

Adalı Halil, Hergelecinin Beşçınar güreşlerine gideceğini haber aldı. Yola düzülerek Selâniğe geldi.

Adalı, Kara Ahmedî hiç kale almıyordu. O, Hergeleci için Selâniğe gelmişti; onun peşini takip ediyordu.

Fakat Kara Ahmet gelişmiş, ve birçok baş güreşler yaparak mevki almış bulunuyordu.

Hulâsa; Hergeleci ile Adalı Halil, Beşçınarda karşı karşıya geldiler. Bu güreşe gelirken Hergeleci yolda bozulmuş ve hastalanmıştı. Hastalığı da ishaldi. Kimbilir ne dokunmuştu?

Selâniğe ishal üzerinde gelen Hergeleci her ne kadar iyi olmuştada üç dört gün bunun zahmetini ve zayıflığını çekmişti, yani bozuktu.

Fakat Adalı Halil, Selâniğe gelmiş, taraftarlarile cephe almış dururken Hergeleci:

— Hastayım.. güreşemem...

Diyemezdi. Ortaya çıkıp güreşmesi lâzımdı. Hulâsa, baş güreşleri cazgır çağırıdı:

— Başa güreşecekler meydana!..

Adalı Halil, ilk evvel kazan dibine gelenlerdendi. Hergeleci ve Kara Ahmet de kazan dibine geldiler. Gelen Hergelecinin yüzü sararmıştı. Hastalık onu oldukça yıpratmıştı.

Güreşler başladı. Kara Ahmet bir başkasile tuttu. Hergeleci de Adalı ile... Adalı, Hergelecinin hastalığından bilistifade bastırıp bastırıp ezdi. Ömründe bir daha bu fırsatı bulamazdı.

Hergeleci, Adalıya karşı güreşi zor idare ediyordu. Fakat çok mahir ve eşsiz bir usta pehlivan olduğu için kendisini idare ediyordu. Adalı Halil, ustalıkla Hergelecîyi yenemezdi. Bu sebeple ezici güreş yapıyordu. Hergeleci ayakta barınmıyor. iyi bir alt güreşi olduğundan, Adalı da hasmını alttan bozamıyordu. Nihayet Adalı, işi büsbütün zora döktü. Kurt kapını vurarak hasmını ezmeğe koyuldu. Oyunla hasmını yenemiyeciğini ve bozamıyacağını anlıyan Adalı, Hergelecinin üzerine yüz yirmi okkalık gövdesile çulluyor; gırtlığından dolanarak yer sürte sürte eziyordu.

Öyle bir hal oldu ki, Hergelecinin yüzü gözü kan içinde kaldı. Bu inatçı güreş esnasında Kara Ahmet, hasmını yenerek ortadan çekilmişti. Galiplelerden birini bekliyordu. Meselâ ya ustasını ve yahut Adalıyı...

Adalı ile Hergelecinin güreşi ziddiyete bindi. Hergeleci, Adalıyı kat'iyen yenemiyecekti. Ancak güreşi berabere götürmeğe çalışıyordu. Fakat Adalının kurt kapanları Hergelecîyi bitirmişti. Eli, yüzü kan içinde kalmıştı. Yüzünün derileri soyulmuştu.

Adalı Halil taraftarları bağırsıyorlardı:

— Ez... Bir daha güreşe çıkamıyacak derece ez!..

Güreş epeyce uzadı. Yani Hergelecinin tahammülü ve inandı epeyce sürdü. Nihayet Adalı Halil, Hergeleciyi kurt kapından açık düşürdüm, yani açtım ve mağlûp ettim diye bıraktı. Oldu, olmadı, gürültüleri ortayı çınlattı.

Fakat olmadı deseler de Hergelecide güreşecek hal kalmamıştı. Meydanı bırakıp çekildi.

Bu güreşi, Hergelecinin mağlûp olduğuna göre tefsir etmek lâzımdır. Ve bu güreşi gören Selânikliler de öyle söylüyorlar. Yani, Hergeleci mağlûp olmuştur, diyorlar... Güreşi görenler, Hergelecinin çok ezildiğinden bahsetmekle beraber, Adalının fırsattan istifade ederek hasmı ezdiğini de ilâve ediyorlar.

Hergeleci ve Adalı güreşi böyle bir neticeye varınca Adalı Halil ile Kara Ahmet, galip olarak meydanda kaldılar.

Çünkü Hergeleci, mağlûp dahi olmamış olsa meydanı terkedip gitmiş bulunuyordu. Binaenaleyh, tabiatile mağlûp adolunmuştu.

Adalı Halil, Hergeleciden sonra Kara Ahmet ortaya çıkmadan, taraftarlarına şöyle demişti:

— Cırağımı da meydanda bırakacağım...

Kara Ahmedin bu güreşi, Adalı ile ilk boğuşmasıydı. Adalı Halil, Kara Ahmed'i hiçe sayıyordu. Ve doğru idi de... Çünkü Hergeleciye nazaran Adalıya hafif gelirdi.

Fakat Kara Ahmedin de başka hususiyetleri vardı: Bir kere Adalı Halil gibi ezici bir güreşçiydi. Sonra Adalı Halil gibi cerbezeliydi. Hulâsa, Kara Ahmedin, Adalıya karşı birçok vasıfları vardı.

Güreş iddialı oldu. Kara Ahmet taraftarlarıyla Adalı Halil taraftarları saf bağladılar.

Güreş başlar başlamaz Adalı Halil, Ahmedin üzerine yüklendi. Fakat Kara Ahmet, yumuşak davranmadı. O da hasmına yüklendi. Beş on dakikalık yüklenmelerden sonra güreş kızıştı. Adalı Halil, elense ve tirpanlarla hasmını ezmeğe koyuldu. Kara Ahmet, Adalının bu güreş tâbiyesine aynı ezicilikle mukabeleyle başladı. Bu hareketler gittikçe kızıştı ve usulünden, çığrından çıkar oldu.

Adalı Halil taraftarları bağırişiyorlardı:

— Vur Adalı...

— Ez Adalı...

— Bir daha meydana çıkmaz it!..

Adalı Halil, Kara Ahmet dayandıkça ve karşı koydukça daha fazla sinirleniyordu. Ve kendi kendine:

— Dünkü çocuk, bana karşı mı koyuyor?

Diyordu. Ve Ahmede bir şey yapamadıkça da ezici güreşine girmi veriyordu. Ahmedin taraftarları da:

— Ahmet, ez!..

— Mukabele et!..

— Korkma..

Diye avazı çıktığı kadar bağırıyorlardı. Bir aralık Adalı Halil, Ahmede çift dalış yaptı. Tutturamadı. Kara Ahmet, meşhur boyunduruklarından birini hasmına taktı. Şiddetli ve öldüresiye boğmağa başladı. Fena halde boğuyordu.

Adalı Halil, hasmının elinden kurtulmak için uğraştı. Fakat Ahmet, eline geçen fırsatı bırakmadı. Hasmindan bütün elense ve tirpan acılarını çıkarıyordu. Adalı taraftarları bağırmağa başladılar.

— Böyle şey mi olur?

— Bırak be!..

— Güreş mi bu be?..

Ahmet taraftarları da:

— Dalmasaydı...

— Boğ, öldür Ahmet...

— Güreş kıran kıranadır...

Nihayet ölüm derecesine kadar dayanan Adalı Halil, bin müşkülâtle hasmın boyunduruğundan kurtuldu. Fakat Tulçalıdan daha berbat olmuş bir haldeydi. Kara Ahmet, hasmının iflâhını kesmişti. Yarıdan fazla nefesini, canını almıştı. Çünkü bu fırsat bir daha ele geçmezdi.

Ahmet, boyunduruktan sonra çirpınarak Adalıya karşı bir nâra savurdu:

— Haydi Adalı be!..

Zavallı Hergeleci; giyinmiş, elini yüzünü silmiş ve yağlanmış; bir köşede çırağını seyrediyordu. Kara Ahmedin, Adalıdan intikamını alır gördükçe seviniyordu. Zaten Kara Ahmet, nârasını da ustası için atmıştı. Ve dönerek ustasına da bakıp gülmüştü. Demek istiyordu ki:

— Usta!.. Alacağım intikamını...

Adalı Halil, fena halde sinirlenmişti. Boyunduruk onun âsabını büsbütün bozmuştu. Bir iki sıkı tirpanla hasmına girdi. Kara Ahmet de tirpanlara mukabele etti.

Elenseler, âdeta tokat vurur gibiydi. Bir aralık ense enseye dururlarken Adalı Halil, aşırma bir boyunduruk aldı. Bu, usul-

süzden bir alıştı. Bu boyunduruk, ustaca bir mukabele idi. Hasım oyundan kendini kurtarmak için bir vasıta sayılırdı.

Sonra hasım üstüste paçalara dalarsa onu tedip için kullanılırdı. Fakat mukabele etmek şartile...

Yoksa durup dururken hasma boyunduruk vurmak pehlivanlık sayılmazdı. Ayıp bir şeydi. Fakat Adalı Halil, hasmından intikamını almak için bunu böyle gelişigüzel yapmış oldu.

Adalı Halil, Ahmedin üzerine yüz yirmi okkasile yüklenecek hasmını boğarcasına ve nefesini kesercesine sıkmağa başladı. Adalı, hasmı o derece boğuyor ve sıkıyordu ki, hırsından dişlerinin gıcirtısı etraftan işitiliyordu.

Bu hal, Ahmet taraftarlarıyla bitarafları harekete getirdi. Şiddetli bağrışmalar başladı:

— Yooo!..

— Ayıptır be!..

— Pehlivanlık değildir bu!..

— Korktu!..

— Adalı, doğru güreş...

Adalı taraftarları da:

— Boğ!..

— Öldür!..

Diye bağrışıyorlardı. Hemen hemen bir kavga çıkacaktı. Bereket versin Kara Ahmet, zorlaya zorlaya boyunduruğu sökebildi. Fakat Ahmet de hıyı yutmuştu. O da ezilmişti. Bu sefer de Adalı Halil çırpınarak bir nâra attı:

— Hayda kızan be!..

Güreş kızıştıkça kızışmıştı. İki pehlivan birbirlerini yiyor-du. Böyle güreş olmazdı. Ustaca güreşmek, oyundan oyuna geçmek lâzımdı. Fakat ne Adalının ve ne de Kara Ahmedin, hayatları müddetince düzgün bir güreş yaptıkları gözükmemiştir. Bunlar kırıcı pehlivanlardı. Yaradılışları itibarile böyle idi.

İki pehlivan ense enseye gelince bu sefer de Ahmet fırsat kollamağa başladı. O da hasmı gibi usulsüz bir aşırma boyunduruk alacaktı. Nitekim de böyle oldu. Ense bağında dururken birdenbire aşırıp Adalıyı boyunduruğa düşürdü. Çekerek uzattı. Bu suretle boyunduruk faslı başladı.

Düşünmeli ki, Ahmet bu sefer nasıl boyunduruk vuruyordu. Öldüresiye, koparasiya...

Ahmet, hasmını o kadar boğdu ki, seyredenlerde bile takat kalmadı. Adalı Halil, cezasını çekiyordu. Bir türlü de boyunduruğu söküp kurtulamıyordu. Boyunduruk biraz daha devam

ederse boğulup kalacaktı. Bunu anlıyan Adalı Halil, Ahmedin karnına şiddetli bir yumruk vurdu. İkinci yumruğu hasmın midesine indirdi.

Adalının vurduğu yumruk sertti. Ahmet, boyunduruğu çözdü. O da hasmın suratına bir yumruk aşketti. Ve yumruklasmalar tevali etti. İş kavgaya dökülmüştü.

Ahmet çok acardı, Adalıya göz açtırmadı. Nihayet güreş kavgaya dökülmüş oldu. Ahali birbirine girdi.

Selâniklilerin anlattıklarına nazaran Ahmet, Adalıyı meydandan kaçırmış... Bu suretle meydana hâkim olmuş. Yani galip sayılmış...

Fakat diğer taraftan da şunları söylüyorlar: Galip, mağlûp belli olmadı. Güreş, dövüşle ayrıldı. Lâkin iddialı olarak, güreşin bir gün sonra devamına karar verildi. Ertesi gün güreş kurulduğu zaman Adalı Halil gelmemiş; geceden Selâniği terkedip gitmiştir.

Yalnız şurası muhakkaktır ki, Adalı Halil, yağ güreşinde Kara Ahmetten, bir değilse yarım gömlek yukarıdır ve bunu gören ve bilen eski pehlivanlar böyle söylüyor.

Ben, Adalının Selânik güreşinden kaçtığını kabul etmiyorum. Fakat elimde birkoç vesaik var. Selâniklilerden ve Selânikte güreşi seyredenlerden aldığım mektuplarda ise Adalının sabahsı kaçtığı tasrih olunuyor. Hattâ meydan yerinden de Ahmedin zoruyla kaçtığı anlatılıyor...

Her ne hal ise, vaziyet böyledir. Şu var ki, Kara Ahmet, Selânik güreşinde Adalıya karşı iyi bir güreş çıkarmıştır ve muvaffak olmuştur.

Kara Ahmedin en çok şöhreti Avrupada olduğu için onu o diyarda seyredeceğiz... Yağ güreşinde Koca Yusuf lar, Kurtdereliler ve Adalılara, ustası Hergelecilere nazaran Kara Ahmet sonra gelir.

Kara Ahmedin, Tophaneli Yusuf larla güreşleri vardır. Ve bunlardan bir gömlek yukarı pehlivandır.

Kara Ahmedin, Büyük Yaşarla, meşhur Tamburacı Osman pehlivanla, Koca Muratla da güreşleri vardır. Bu pehlivanlarla yaptığı güreşlerin bazılarında berabere, bazılarında galip ve mağlûp olmuştur.

Ben, Kara Ahmede yetiştim. O Avrupada güreşirken dokuz yaşlarında vardım. Bilâhare Kara Ahmedi gördüm. Allah her ikisine de rahmet eylesin... Tamburacı Osman pehlivanla Kara Ahmet, çok kafadar idi. Ekseriyetle ve hemen Çemberlitaşa turşucunun sokağında şimdi bir doğramacı dükkânı olan yerde

Murtazanın kahvesi vardı. İşte burada Kara Ahmedî her vakit bulur ve görürdüm. Fakat ben o vakitler on beş, on altı yaşlarında vardım. İyi hatırlıyamıyorum. Oraya birçok pehlivanlar gelirdi. En iyi hatırladıklarım Tamburacı Osman pehlivanla Kara Ahmettir.

Kahveci Murtaza, pehlivandır ve çolaktır. Tıpkı Çolak Molla gibi... Meşhur baş pehlivanlardan ve Sultan Hamit devrinin son namdarlarından Ali Ahmedin ustasıdır. Ali Ahmet, yaman bir pehlivandı. Arnavutoğlunun yavrusudur bu... Okkasına nazaran çok muvaffakiyetli güreşleri vardır.

İşte bu Murtaza pehlivanın kahvesine babamla, dayımla giderdim. Babam, Allah rahmet eylesin, yalnız pehlivanlığa meraklı değildi. Vaktile güreşmiş bir Anadolu çocuğu idi. İyi karakucakçı imiş evvelden...

Ben, dede ve ecdat itibarile Kastamonunun Kargı kazasının Köprübaşı köyündenim. Biz, aslen ana ve baba, ecdaden Türkmeniz. Su katılmadık Türkmen...

Babam ve ecdadım köylüdür. Bu sebeple babam, güreş yapacak muhitte yetişmiştir. Çünkü bizim diyarımız pehlivan yatağıdır... Anadolunun pehlivan yataklarından biridir. Tosyadan, Boyabattan, Osmançıktan, Kastamonudan iyi pehlivan çıkar. Arnavutoğlu, Kastamonuludur.

Babam Bahriye mektebine gelmiş, orada pehlivanlığına devam etmiş. Zabit olmuş; yine pehlivanlık merakın bırakmamış. İşte bu meraktır ki, babamı Murtazanın kahvesine kadar sürüklerdi. Ben de onunla beraber giderdim.

Bütün bunları yazmaktan kasdım şudur: Kara Ahmedin hususî hayatına ait okuyucularına malûmat vermektir. Yakinen gördüğüm birçok şeyleri hulâsa ederek vereceğim... Bir Türk yiğitinin hususiyetlerini bilmelidir.

Tamburacı Osman pehlivan, Kara Ahmede yakın bir pehlivandı. Ve güzel saz çalardı. Murtazanın kahvesi hem bir pehlivan yatağı, ve hem de cümbüş yeri idi. Tamburacı cuma günleri ekseriyetle Murtazaya gelirdi. Bayağı günlerde geldiği yoktu.

Kara Ahmedin Çingeneleri vardı. Hele, Allah rahmet eylesin, Ahmedin güzel bir Çingene kızı vardı ki, bu kız, Ahmede vurgundu. E.. Ahmet, vurulmıyacak erkek değildi. Avrupadan yeni gelmiş olan Ahmet ipek lâcivert kadife çepkenli elbisele-rile, ipek Trablus kuşağı ve pehlivan sarığı ile, rugan parlak yemenisile (ayakkabı), kara kaş, kara göz, kara yavuz bıyıklarla göz alıcı bir babayığitti.

Çingene kızı da yabana atılır takımdan değildi. Bu kızın ismi Papatya idi. On yedi on sekiz yaşında olan bu kız çakır gözülü, gamzeli yanaklı, gergin bir dilberdi.

Salvarlı filân olan bu kızın sırtında daima bir heybe bulunurdu. Ve bu heybenin içinde bir dümbelek ve bir de def vardı. Gayet güzel sesli olan Papatya, def ve dümbeleği harikulâde güzel çalardı.

Tamburacı Osman pehlivan, bu kızın sesine ve darbuka çalmasına meftundu. Kız geldi mi, saz başlardı. Şarkı, oyun, cümbüş gırla giderdi.

Hiç unutmam, Tamburacı bu kıza şöyle hitap ederdi:

— Çakır!..

Çakır, yamandı. O, Tamburacıya bayılırdı. Çünkü onu kıvrak sazile yalnız Tamburacı oynatabilirdi. Tamburacı çalmağa başladı mı, Çingene kızı oturduğu yerde duramazdı. Ayağa kalkar, şalvarını toplar, zilli maşasını şakırdata şakırdata göbek atar, titrerdi.

Papatya, Kara Ahmede vurgundu. Allah rahmet eylesin, Kara Ahmet de bu Çingene kızını severdi. Kız, kahvenin müdavimlerindendi. Her geldiği zaman akşamlara kadar kalırdı. Bolca da para alır, giderdi.

Bir gün Çingene kızını, Kara Ahmetle karşı karşıya oynar gördüm. Kara Ahmet de yaman oynuyordu. Tamburacının Rumeli açmazları, köçek havaları çok oynaktı. Hiç oyun bilmeyeni bile yerinde hoplatır dururdu.

Bir gün Çingene kızı, yanında bir erkekle koca bir ayıyı sürüp getirdi. Ayı fazlaca iriydi. Meğerse Kara Ahmetle inada girmişlermiş... Erkek Çingene, elinde sopa, koca ayıyı sürüp getirmişti.

Ayının gözleri ters bakıyordu. İkide birde homutdanıyordu. Hırslı bir ayı olduğu belliydi. Ben, ayıyı, Çingene kızını oynattıkları gibi oynatacaklar zannetmiştim. Meğer böyle değilmiş... Çingene kızı, Kara Ahmede ayıyı göstererek:

— Pehlivan, nasıl, gözün yiyor mu?

Deyince Ahmet:

— Ulan, o da ayı mı be?..

Diye söylenip kakkahayı bastı. Tamburacı Osman, atıldı:

— Ahmet, bu ayı azılıdır; sakar bir ayıdır. Ben bilirim.

Ahmet:

— Ne olursa olsun! Güreşeceğim...

Deyince ben işi anladım. Nihayet Ahmedin, ayı ile güreşeceği meydana çıktı.

Ahmet soyundu. Ayıyı tutan Çingene, Ahmede:

— Pehlivan, sıkı dur... Çok güreşçidir bu ayı...

Dedi. Meğer ayı, hakikaten güreşçiymiş... Önüne geleni yenermiş... İddia üzerine Ahmede getirmişler...

Ahmet soyunup ayı ile karşılaşınca, sokak doldu. Gelen geçen seyre daldı. Ayı ayağa kalkmış; âdeta bir pehlivan gibi ense bağlamıştı.

Güreş başladı. Vallahi, ayının burnunda halka olmamış olsa, Ahmedî toparladığı gibi götürecekti... Çingene idare etmesini biliyor. Aman Allah, ne hırslı ayı!.. İki de birde nâra atar gibi homurdanıyordu. Ve Ahmede çapraz toparlarcasına hücum ediyordu.

Ahmet, ayıya girmek istiyor; fakat ayı, ellerile bir vuruşta Ahmedî buduyordu.

Hulâsa, Ahmetle ayının boğuşması müthiş oldu ve Ahmet, bir tülü ayıyı bastıramadı. Birkaç defa ayıya çapraz girip budayarak düşürmek istedi. Fakat ayı, Ahmedin çaprazını üstten alttan çözerek attı.

Şurası muhakkaktı ki, eğer ayının burnunda halka olmamış olsa, Ahmedî toparlayıp bastıracaktı. Fakat ayı kızıp hasmına şiddetle yüklendiği zaman Çingene derhal halkayı kuvvetle çekiyordu.

İşte Ahmedî ben, böyle gördüm. Fakat hiç güreşini seyretmedim. Zaten o vakitleri Ahmet, yavaş yavaş güreşten çekilmiş bulunuyordu.

Ahmedin çok kuvvetli bir kola malik olduğunu kahvede iskemle kaldırmalarından anladım... İskemle kaldırmalarile yapılan kuvvet hareketlerinde Ahmet birinci geliyordu. Onun kaldırdığı iskemleleri kimse kaldıramıyordu.

Kara Ahmet, o vakit Paristen getirdiği Fransız kızı Janet ile beraberdi. Fakat Janet'i görmedim. Çünkü o hiç dışarı çıkmıyordu. Tam alaturka idi. Müslüman olmuştu.

Ahmet çok temiz gezerdi. Onun gibi giyinen hiçbir pehlivan görmedim. Ne de yakışıyordu pehlivan elbiseleri ona!.. Avrupada, Ahmet bu kıyafetle gezermiş...

İşte Ahmedin, bildiğim hususiyetleri bunlardır. Neş'eli bir adamdı; hovarda bir pehlivandı.

*
**

Ahmedin, Adalı ile Erenköyünde bir güreşi daha vardır. Bu güreşte Adalı, Ahmedî meydandan kaçırmış... Güreş şöyle olmuş: Adalı güreşe gelmiş... Taraftarları Ahmedî, Adalıya

salıvermişler... Adalı, o gün iyi bir güreş çıkarmış... Ahmet, Adalıya dayanmış; fakat Adalı, tırpanlarla, elenselerle, boyunduruklarla Ahmedî ezmiş; ve nihayet Ahmet, meydandan çekilmiş...

Kara Ahmedin yağ güreşlerinden ziyade Avrupa güreşleri enteresandır ve Ahmedî Ahmet yapan Avrupadaki muvaffakiyetleridir. Bu sebeple onu Avrupada takip edelim... Asıl Türk yiğitliğini Pariste göstermiştir. Kara Ahmedin yağ güreşlerindeki muvaffakiyetleri, Adalı ile karşı karşıya güreş yapabilecek derecede ise de o ayarda addolunamaz.

Fakat alafranga güreşte Ahmet, Koca Yusuftan sonra Türk pehlivanlarının en birincilerindedir. Ahmedin Avrupada aldığı ve hattâ dünya çevresinde kazandığı muvaffakiyetlerin dörtte birini ne Adalı Halil, ve ne de Kurtdereli kazanamamışlardır.

Hulâsa; Kara Ahmedî, yağ güreşlerinden ziyade Avrupada ecnebilere karşı yaptığı muvaffakiyetli musaraalarda takip etmelidir. Ahmet, garp diyarında Koca Yusuftan sonra en büyük şöhrete sahip olan Türk pehlivanlarından biridir.

Kara Ahmet, yağ güreşinde Kurtdereli ve Adalı Halil ayarında bir güreşçi olmamakla beraber, şurası muhakkaktır ki, Avrupada Kurtderelilerden ve Adalı Halillerden daha ziyade şöhrete sahip olmuştur. Ve Kara Ahmet, bütün bir cihan pehlivanlığına karşı koymuş, tek başına boğuşarak cihan pehlivanlığı unvanını almıştır.

İşte Ahmedî, diğer Türk pehlivanlarından ayırt eden muvaffakiyeti, cihan pehlivanlığıdır. Ve bunu bihakkin kazanmıştır. Rusyadan, Japonyadan, Amerikadan, Almanyadan, Polonyadan, Avusturyadan, İsveçten, Danimarka ve Bulgaristandan, hattâ müstemlekelerden gelen baş pehlivanlarla yaptığı çetin müsabakalarda boy göstererek beynelmilel sahada birinci olmuştur. Türk gücünün, Türk kudret ve kuvvetinin mevcut olduğunu cihana arzetmiştir.

Garp diyarı bir kere daha öğrenmiştir ki, Osmanlı hükümeti ile Türk milleti arasında ayrılık vardır.

O garp diyarı ki, Osmanlı devletini hasta adam diye, inkıraz bulmuş, tefessüh etmiş diye sayfalarla neşriyat yaparken Kara Ahmet, Türk milletinin ne hasta olduğunu, ne de tefessüh ettiğini yiğitliği ile göstermiştir. Şurası muhakkaktır ki, Osmanlı câmiası ve Osmanlı devleti devşirme ruhile, müstevli karakterile, dönmeler idaresile mütefessih bir hale gelmişti.

Fakat bu tefessüh, asil ve öz olan memleketin evlâdı Türk milletine ait değildi. Onun başına konan ve asırlarca onu mevkii iktidardan uzaklaştıran ve soygunculukla idareye koyulan gayri Türk müstevlilere aitti.

Tefessüh eden de, hırsızlık eden de, inkıraz ve inhitata uğrayan da, devletin mahremi esrarı olan şeyleri fâsedip satan da hep, hep o müstevlilerdi. Ve onlar Türklük namına her türlü habaseti yapıyorlardı.

Fakat öz Türk milleti ne benliğini ve ne de asaletini kat'iyen bozmamıştı. İrkinin verdiği muhariplik kuvvetini, ırkının verdiği yüksek ahlâk seciyesini, ırkının verdiği sâfiyet ve temizliği, ırkının verdiği babayiğitlik ruhunu tamamile saklıyordu. İşte Kara Ahmet buydu. Ahmet, Türk ırkının tarihi varlığını mevcudiyetinde taşıyan bir kahramandı. O, her öz Türk gibi, Osmanlı devleti tarafından ihmal edilmiş bulunuyordu. Ne okutulmuş, ne de bakılmış ve korunmuştu. Allah rahmet eylesin, cahil bir köylü çocuğu idi.

Cahildi, fakat ecdadının ve ırkının verdiği seciye ve benlik ile her devşirme ve müstevli münevverinin fevkinde vatanperver ve milliyetperverdi. O bunu okumadan, kitabını görmeden ailesi ocağında ve kanında bulmuştu.

Ahmet yalancıkıtan ve aklî bir vatanperver değildi. İnsiyakî ve hissi duygularile vatanperverdi.

Ahmedi bundan sonra Avrupa güreşlerinde göreceğiz. Onun nasıl boğuştuğunu, küffara karşı nasıl bir ruhla coştüğünü mü-talea edeceğiz.

Kara Ahmedin ilk Avrupa seyahati

Kara Ahmedin ilk Avrupa seyahati, ustası Hergeleci İbrahimledir. Ve bu seyahat, Koca Yusuf'a karşılaşmak üzere tertip edilmiştir. Ahmet, Koca Yusuf'a karşı güreş tutacaktı. Fakat Koca Yusuf, Ahmede:

— Abe kızan!.. Sen dur!.. Ustan dururken çocuklar işe karışmaz!..

Diyerek Ahmedi susturmuştu Doğrusu da şudur ki; Kara Ahmet cesur ve şeci olmakla beraber yağ güreşinde Koca Yusuf'a karşı kolay kolay güreş tutamazdı. Koca Yusuf'a karşı koyacak yalnız ustası Hergeleci İbrahim olabilirdi. Nitekim de hep öyle olmuştur.

Kara Ahmetle Hergeleciyi ilk defa Avrupaya getiren, eskî

ve ikinci Sultan Hamidin şehreminlerinden Rıdvan Paşanın oğludur (1).

Kara Ahmet, ustasile Parise geldiği zaman ilk defa olarak alafranga güreş nedir gördü. O vakte kadar alafranga güreş nedir bilmezdi. Avrupalıların belden aşağı olmiyan güreşini hayretle karşıladı. Hattâ frenklere:

— Abe, bu nasıl güreş be?.. Cambazlık bu bel..

Diye söylendi. Fakat frenkler, Ahmedi soyup bu güreşi yaptırıldılar. Ahmet, hiç bilmediği halde alafranga güreşte ustası Hergeleciden daha ziyade muvaffak oldu. Bunun sebepleri vardı:

Hergelecinin okkası hafif olmakla beraber inceydi. O ancak yağ güreşinde mahir ve üstattı. Çünkü yağ güreşi muvazene ve marifet güreşiydi. Okka ve hamallık işi değildi.

Kara Ahmedin okkası vardı. Sonra belden yukarı olan vücut kısmı çok kalındı. Kolları, göğsü, sırtı, ensesi fevkalâde genişti. Bu yapıya nazaran Kara Ahmedin belden aşağısı azdı. Yani kalçaları, uylukları, baldırları, yukarisına nisbetle dardı.

Kara Ahmedin yağ güreşinde fevkalâde muvaffak olamayışının sebeplerinden biri de belden aşağısının dar ve az olmasıdır. Malûm olduğu üzere yağ güreşi daha ziyade belden aşağı güreştir. Ahmedin kalçaları dar ve aşağıları hafif olduğundan daima alt güreşlerde zayıf kalırdı. Yağ pehlivanları, Ahmedin aşağısını bildikleri için hep oyunlarını oraya yüklerlerdi.

Kara Ahmedin ilk Avrupa seyahatinde alafrangaya karşı olan istidat ve vücut mevcudiyeti meydana çıktı. Ahmedin vücudu tam alafranga güreş için yaradılmıştı. Belden yukarı kalın ve müşekkel, belden aşağısı zayıf... Alafranga güreş belden yukarı olduğu için tam yerinde bir vücut demektir

Alafranga güreşte belden aşağı tutması yasak olduğundan Ahmedin belden yukarı vücudu tam alafrangalık oluyordu:

Kara Ahmedin tam alafrangalık bir vücuda malik olduğunu keşfeden Mösyö Dubley olmuştu. Bu Fransız sporlar organizatörü yaman bir adamdı. Bilhassa pehlivanlıktan çok anlardı. Ahmedin vücudunu görünce kararını vermişti

— Tam alafranga güreş vücudu. Şunu bir kandırıp alıkoy-sam...

Mösyö Dubley, aslen Fransızdır. Organizatörlükten yüksek para kazanmıştır.

(1) Hergelecî İbrahim kitabına müracaat. Bu bapta mufasal malûmat vardır.

Mösyö Dubley, Koca Yusufun güreş organizatörlüğünden on binlerce altın para sahibi olmuştu. Bu sebeple Kara Ahmediden kaçırmazdı.

Kara Ahmet birkaç kere alafranga güreş klübünde soyunarak frenklerle boğuşmuştu. Alafrangayı hiç bilmediği halde karşısına çıkanları birer birer yenmişti.

Hoş, Koca Yusuf da, hiç alafranga güreş bilmediği halde bütün hasımlarını mağlup etmişti.

Bizim yağ güreşinde birkaç oyun vardır ki, bunlar alafranga güreşe gelir.

Meselâ; ön ve arka çaprazı, kazkanadı, Fransızların Dubl priz dedikleri ense bağlama, bel küntesi, elenseler...

Koca Yusuf da, Kara Ahmet de bu oyunlardan istifade ederek hasımlarını yenmişlerdi.

Fakat Kara Ahmet, Pariste kaldığı müddetçe alafrangaya ehemmiyet verdi ve alafranga oyunlardan birkaçını öğrendi. Ahmedin öğrendiği oyunlar muayyendi ve şunlardı:

- 1 — Tek ense bağı ve alttan kol kapma,
- 2 — İçten ve alttan kol kapma,
- 3 — Ayaktan kafa kol kapma,
- 4 — Altta kılıçklara gelmemek için paradlar...

Kara Ahmet, ancak bu muayyen ve müsbet oyunları öğrenmişti. Fakat okuyucularım şunu bilmelidir ki, Ahmedin zamanında Avrupada alafranga güreş bugünkü kadar tekemmül etmiş değildi.

Yani o vakitler alafranga güreşin oyunları mahduttu. Bugün bildiğimiz saltolar, burgular filân o vakit ne biliniyor ve ne de tatbik olunuyordu.

Fakat şunu da bilmelidir ki, hâlis Türk kara kucak güreşinde saltolar daima mevcut kalmıştır. Yağ güreşinin bazı oyunları saltolara müşabihdir.

Her ne hal ise, Kara Ahmet, birkaç oyun öğrendikten sonra önüne gelenleri kulüplerde yendi. Yalnız alafranganın (Pon) köprü denilen oyununu yapamamıştı. Yapardı, fakat lüzum görmemişti. Koca Yusuf gibi, Ahmet gibi babayığitler, alafranga güreşte sırtüstü dönüp köprüye gelebileceklerini hatırlarına bile getirmemişlerdi.

Kara Ahmedin müthiş çaprazları, Koca Yusufun müthiş çaprazları gibi, alafranga güreşte işe yaradı. Hele alaturka elenseleri alafrangada çok işler yaptı.

Alafrangacılar, elense nedir bilmezlerdi. Yine de bilmezler. Hattâ birçok alafrangacılar elenselere kıymet vermezler.

Daha gülüncü, daha acayibi, bizim son zamanlarda alafranga güreşe başlık ve idarecilik edenlerin elenselere kıymet verdiklerini güreşçilerimize telkin etmeleridir.

Bu cahil ve beyinsizler, frenkleri taklit ederek kendilerine paye vermek için de:

— Elensenin hiçbir kıymeti yoktur. Öyle olmuş olsa ecnebler yapmazlar mıydı bunu? Bu, soğancı işidir.

Diyorlar... Elense, gerek Türk güreşinde ve gerekse alafranga güreşte en güzel bir oyundur.

Evet, elense alafrangada yenici bir oyun değildir. Yağ güreşinde ise yenici bir oyundur. Elense ile iç ve dış tırpan beraber vurulur ve çalımına gelirse galip bir oyun olur.

Fakat alafrangada da bu lâzımdır. Elense alafrangada yenici bir oyun olmasa da, hasmı eritici, sersemletici, muvazenesini bozucu bir oyun olur. Bazı kere de hasmı yere düşürerek avantaj alınır.

Elenseleri ile işliyen ve tam bir ustalıkla hoyratlıktan ve hatâlardan kurtaran bir pehlivan, alafrangada hasmı dokuyarak mükemmel sersemletebilir. Hoş, alafranga güreş, ne konuşulacak, ne de yazılacak bir mevzudur. Apaçık: alafranga güreş, güreş değildir. Bir nevi cambazlıktır. Hayatıyeti olmıyan bir güreştir.

Bir güreşin hayatıyeti olmak için her taraftan serbestçe tutulması lâzımdır. Tabiat bunu âmirdir.

Alafranga güreşin ne kadar hiç olduğunu anlamak için Koca Yusuf la Kara Ahmedin ve bu sırada Kurtderelinin, Adan Halilin muvaffakiyetlerini sıralayıp ortaya koymak kâfidir.

Bu saydığım pehlivanlar hiç alafranga güreş bilmedikleri halde kendi hayatı ve tabii görüşlerinin verdiği pehlivanlıkla en müthiş ve beynelmilel olmuş pehlivanları mağlûp ettiler. Bu galibiyetler şunu gösteriyordu:

Pehlivanlık denilen haslet ve itiyat alafrangacılıkta yoktur. Çünkü bu güreşin mevzuu tabiat kanunlarının haricindedir. Bu sebeple pehlivanlık an'anesi teessüs etmemiştir. Garph köylüler bu güreşi ne yaparlar ve ne de bilirler. Divan edebiyatı gibi şehirlidir. Hulâsa güreş değildir.

Kara Ahmedin, Koca Yusuf tan farkı şu idi: Alafrangada birkaç oyun öğrenmişti.

Mösyö Dubley, Kara Ahmed i ilk Avrupa seyahatinde yakalamak, yüzünden para kazanmak istedi. Fakat her nedense ne ustası Hergeleci, ve ne de Ahmet, Avrupada kalmadılar.

Fakat şurası gizlenmemelidir ki, Avrupada Koca Yusuf

varken Kara Ahmet kalamazdı ve baş alamazdı. Koca Yusufun alafangada da Kara Ahmede ağır basacağı âşikârdı. Çünkü Ahmetten çok sallı bir adamdı.

Frenkler, bilhassa Dubley, daha ziyade Koca Yusufun sırtından altın çıkarmak için koşuyorlardı. Bu sebeple Ahmede belki o kadar kulak asmadılar.

Kara Ahmedin ikinci Avrupa seyahati ve Cihan pehlivanlığına doğru

Koca Yusuf Atlântikte boğulduktan sonra açıkğöz organizatörler adamsız kaldılar. Onlara bol altın kazandıran Yusufun yerine muhakkak bir Türk babayığiti ikame etmek lâzımdı. Dubley, Yusufun boğulmasından sonra ilk aklına getirdiği Kara Ahmet oldu. Ahmette yem vardı. Onu birkaç sene evvel Pariste görmüş ve tanımıştı. Fakat yalnız Ahmetle de olmazdı. Bir de Filiz Nurullahı getirmek gerekti.

Dubley, Filiz Nurullahı da Koca Yusufarla, Kara Osmanlarla, Filibeli Kara Ahmetlerle ilk defa Avrupaya geldiği zaman tanımıştı. Filiz Nurullah, yüz altmış beş okkalık bir dev idi. Onu da getirmek lâzımdı.

Fransız organizatörü, Ahmedi, Filiz Nurullahı Paris umumî sergisi namına yapılacak güreşlerden evvel getirmek ve bu güreşlerde güreştirerek şöhret almak ve bu suretle tertip edeceği bir iki müsabakadan on binlerce lira almak fikrini kurmuştu.

Dubley, İstanbula adam yolladı, Ahmedi ve Filizi arattı. Ahmet, köyünde idi. Aynı zamanda hasta bulunuyordu. Zayıflamıştı. Ahmedin hastalığını türlü türlü tefsir edenler var... Her ne hal ise, Ahmedi buldular. Fakat Ahmette güreşecek hal yoktu. Paristen aldığı hastalık onu kemiriyordu. Ve iyi olmaz da bir hastalığı. Lâkin bunu Ahmedin en yakın arkadaşlarından başka kimse bilmiyordu. Meşhur Kara Emin, Mavnacı Mehmet bu hastalıktan çöküp gitmişlerdir. Ahmet de genç yaşında dev gibi bir halde iken bir anda çöküp gitmiştir.

Şimdi gelelim Ahmedin gidişine: Organizatörler, Ahmedi ve Filizi çok para teklif ederek alıp götürdüler. İşin garibi şudur ki; Ahmet Pariste günden güne iyileşti. Eskisinden daha fazla okka koydu. Cihan pehlivanlığı müsabakalarına girdiği zaman doksan beş, yüz okka vardı.

Ahmedin, kökten vücudu sağlam olduğu için hastalığa mukavemet etmişti.

Ahmetle Filiz Nurullah Parise geldikleri zaman gazeteler, Türk pehlivanlarının resimlerini basarak ilân ettiler. Methiyeler yazdılar. Frenklerin gözünü Koca Yusuf yıldırılmıştı. Ahmetle Filizin mevcudiyeti hepsini ürküttü.

Parise, dünyanın her tarafından ve her milletten baş pehlivanlar gelmişti. Bu pehlivanlar, cihan pehlivanlığı için çarpışacaklardı. Pehlivanların en meşhuru ve namdarları şunlardı :

- 1 — Rus: Padobni,
- 2 — Rus: Hakinşmit,
- 3 — Danimarkalı: Petersen,
- 4 — Fransız: Pol Pons,
- 6 — Fransız: Loran Löbuşe,
- 6 — Fransız müstemleke: Siyahî Angilyo.

Bu altı pehlivan dünya ayarında idiler. Ve emsalsiz vücûda malik bulunuyorlardı.

Meselâ Rus Hakinşmit'in vücut ölçüsü şöyleydi:

Pazusu: Elli bir santim muhitinde

Göğsü: Bir metre otuz iki muhitinde

Ensesi: Elli santim muhitinde.

Hulâsa; müthiş bir adamdı. Kemikli, adaleli, boylu, boslu idi.

Hakinşmit'i bir Rus doktoru sureti hususiyede yetiştirmişti. Dünyanın en meşhur pehlivanlarını yeneceğine kani olarak Parise yollanmıştı. Arkadaşı Rus Padobni de aynı ayarda idi.

Ruslar, Paris cihan pehlivanlık müsabakasını yüzde yüz kazanacaklarına emindiler.

O vakitler cihan pehlivanlığı Fransızların üzerindeydi. Çünkü Koca Yusuf boğulduktan sonra bu unvan ve hak Fransızlarda kalmıştı.

Fransanın Pol Pons'unu yenecek dünya yüzünde kimse yoktu. Onu yalnız Koca Yusuf mağlûp etmişti. Hem de iki defa. Bir kere Pariste, bir kere de Bordo'da...

Görünüşte Ruslarla Fransızlar arasında çarpışma olacağı benziyordu. Siyahî Angilyo da müthiş bir yamyamdı. Fransızlar bu Araba alafranga güreşi öğretmişlerdi. Vücudu korkunçtu.

Bütün bunlara rağmen ortada korktukları Filiz Nurullah vardı. Kara Ahmede o kadar kıymet vermiyorlardı. Koca Yusuf nazaran ufak tefek buluyorlardı. Sonra da alafranga güreşi bilmediği için nasıl olsa meydandan çıkarırız, diyorlardı.

Fakat Filiz Nurullah berbattı. Dev gibi bir adamdı. İki

metre on altıdan fazla boyu, yüz altmış beş okka vücudile bütün pehlivanları ve mensup oldukları milletleri düşündürmüştü.

Güreşe Japonlar da gelmişti. Bunların gönderdiği iki pehlivanın herbiri ancak elli okka kadar vardılar. Küçücük adamlardı.

Fransızlar, Filiz Nurullahtan yılıyorlardı. Filizin, Koca Yusuf yerine geçerek Fransız baş pehlivanlarını yenmesi, onlara cihan pehlivanlığını kaybettirecekti.

İşte bu endişedir ki, Fransızları başka türlü hareket etmeğe sevketti. Fransız güreş komitesine müracaat eden Ahmetle Filiz Nurullaha şu yolda cevap verdiler:

— Kara Ahmetle konuşabiliriz. Fakat Filiz Nurullah için komitenin ayrı bir kararı olacaktır.

Bunun üzerine Filiz Nurullahın tercümanı olan Mısırlılardan biri sordu:

— Ne gibi karar?

— Bir karar olacaktır.

— Filiz Nurullah, her pehlivan gibi size müracaat ediyor. Milliyetini veriyor. Her pehlivan gibi müsabakalara girmek için kaydını yapınız. Milliyeti de, şahsiyeti de ortada...

— Evet, öyle... Fakat komite yalnız Filiz Nurullah için değil, Japon pehlivanları için de karar verecektir. Bu kararı yarın gelip öğreniniz. Kara Ahmedî kaydediyoruz.

Dediler. Bu hal acayıpti. Beynelmilel güreş komitesinin kararı ne olabilirdi? Ayrıldılar oradan... Yalnız müsabakalara Kara Ahmet kaydolunmuştu.

Sabahsı gazetelerde şu ilân çıktı:

— Filiz Nurullah, fevkalbeşer boyda ve okkada olduğundan katagori harici edilmiştir. Bu çapta katagori yoktur. Japon pehlivanları da çok hafif olduklarından, bu katagoride de müsabaka yoktur. Binaenaleyh bu pehlivanlar müsabaka harici addolunmuşlardır.

Bu karar, Filizi ve Japon pehlivanlarını açıkta bıraktı. Filiz ve Japonlar müteaddit müracaatlerde bulundular. Hattâ Filiz Nurullah, tercümanile beraber güreş komitesine giderek:

— Abe!.. Biz adam değil miyiz be!..

Diye bağırdı. Komite reisi olan bir Fransız:

— Evet, adamsınız ama, adamdan fazla bir şeysiniz... Size göre pehlivan nerede bulalım!..

Diye mukabele ederek başından savdı. Japonların itirazı da para etmedi. Onlar da açıktaki kaldılar (1).

Fakat Japonlar acılarını aldılar. Bu meraklı safhaya güreş ve spor müsahabeleri kitabımda okuyunuz. Çok meraklıdır.

Neyse, müsabakada yalnız Kara Ahmet kaldı. Ne Fransızlar ve ne de Ruslar Kara Ahmetten korkuyorlardı.

Fakat ortada birisi vardı: O da Dnimrklı Petersen .. Bu genç pehlivanın pazusunun muhiti tam elli altı santimdi. Yani yarım metreden fazla... Göğsü bir metre otuz sekizdi. Ben resmini görmekle ürkmüş ve hayran olmuşum. Adaleli, müthiş bir pehlivandı. Petersen dillerde dolaşıyordu. Danimarkalılar, pehlivanlarının galebe çalacağından emindiler.

Ruslar ise yüzde yüz emin bulunuyorlardı. Fransızlar da öyle... Lâkin Hakinşmit ile Petersen korkulu idi. Hulâsa, müthiş bir boğuşma olacaktı. Ahmedin bu boğuşmada baş geleceğini kimse tasavvur etmiyordu. Filiz Nurullah bile arkadaşının baş geleceğine emin değildi.

Ben bunu, Allah rahmet eylesin, Filiz Nurullahın bizzat ağzından işitmişimdir. Hicaza giderken rahmetliye sormuştum:

— Pehlivan, Ahmedin cihan pehlivanlığını kazanacağına emin miydiniz?

— Tövbeler olsun, hayır!..

— E.. nasıl oldu öyleyse?..

— Bu kefereler görüldüğü gibi değildir be!.. Hepten boştur içerileri be!.. Kaba soğandır bu ahretlikler...

Demişti. Doğru söylüyordu Filiz... Ona şunları sormuştum:

— Pehlivan; daha ziyade hangi oyunla kazandı?

O gülererek:

— Keferelere sıkı elense caiz.. sıkı çapraz caiz, kâfidir be..

Demiti. Filiz Nurullahın dedikleri doğrudur. Bunlar ne de olsa Avrupa medeniyeti denilen bir nevi curcuna hayatın içinde ilikleri boşalmış pehlivanlardır. Pehlivan, kalıp kıyafet demek değildir. Öyle olduktan sonra bizim İnebolulu mavnacıların hemen hepsi pehlivan olmalıydı.

Kara Ahmedin acı ve zehir gibi ilikleri dolu kuvveti hiç şüphe yok ki hepsine galebe çaldı.

Türk pehlivanları perhizkârdır. Onlar babalarından, dedelerinden, dayılarından sülâleten pehlivandırlar. Hemen hepsi

(1) Güreş müsahabeleri kitabımda okuyunuz. Japon güreşi, cihan pehlivanlığına iştirâk eden Japonlar Ve dünya pehlivanlarını nasıl yendiler?

de köylü çocuklarıdır. Avrupalı gibi şehirden çıkmazlar. Şehirlerden pehlivan çıkar mı hiç?..

*
**

Kara Ahmet, cihan pehlivanlığı müsabakalarında dört meşhur pehlivanla güreşti. Ve bu pehlivanları mağlûp ettikten sonra Cihan pehlivanlığı unvanını aldı. O vakitki alafranga güreşler bugünkü gibi değildi. Öyle onar dakikalık, alta yat, üste çık güreşi, puvan filân yoktu.

Kara Ahmet, ilk güreşini vahşi ve Martinik'li Angilyo ile yaptı. (Martinik, Amerikada Antil denizi ve Antil adaları ucunda büyük bir adadır ve Fransız müstemlekesidir. Tam vasatı Amerikadadır.)

Angilyo, müthiş bir siyahî idi. Kara Ahmetle Arap meydana çıktıkları zaman Fransızlar kıyameti kopardılar. Çünkü Araplarına güveniyorlardı. Ve Kara Ahmet, Arabın yanında küçük kalmıştı.

Arabın bende resmi vardır. Koleksiyonlarım arasında kırk senedir duruyor. Müthiş bir Arap vesselâm... Bu Arabın yarım metreye yakın adaleli, girintili, çıkıntılı pazuları korkunç bir manzara arz ediyor.

Ecnebilir, pehlivanlar; Ahmedin mağlûp olacağına hükmettiler. Çünkü onlar, bir Türk Kara Ahmedin ne demek olduğunu bilmiyorlardı.

Güreş başlar başlamaz Arap, Ahmede atıldı; bir yamyam gibi şikârına saldı.

Kara Ahmet, alaturkanın meşhur elenselerinden birini Araba dokudu. Arap elenseyi yeyince havalandı, ayakları yerden kesilerek minderin haricine yüzükoyun uçtu ve düştü.

Arbitri (hakem) düdüğü çalmıştı. Ahmet, elense ile Arabı düşürdüktan sonra üzerine hcum etti. Fakat alafranga kaidesi mucibince minder haricine düşen Araba dokunulamazdı. Ayağa kalkıp hasmîle tekrar karşılaşmak usulü vardı. Hakem, Ahmedî çekti. Ahmet, çırpındı ve bir nâra savurdu:

— Hayda Arap bel!..

Koca Yusufun nâralarını duymuş olanlar bu nârayı yadırgamadılar. Fakat duymıyanlar hayretlere düştü. Birbirlerine soruyorlardı:

— Ne diyor Türk?..

Ahmedin, Arabı bir elde düşürmesi herkesi şaşırttı. Arap, hücum üzerine hücum yaparken Kara Ahmet, hasmına sıkı bir

elense daha vurdu. Arap bu sefer sahneden uçtu. Ahmet çırpınarak peşinden bir nâra daha savurdu:

— Hay maşallah bel!..

Hulâsa, üç beş dakikalık güreş içinde Ahmet, hasmını elenselerle sağa sola düşürerek kepaze etti. Fransızların sesi soluğu kesilmişti.

Arap, Ahmedin elenselerine akıl erdiremiyordu. Hiç anlamadığı bir oyundu. (Yağ güreşinde muvazene oyunudur) Hulâsa, Arap saldı, Ahmet elenselerle dağıttı. On beş dakika hamam tokmağı gibi Araba vura vura, yere düşüre, çala sersemletti. Neticede Araba bir çapraz toplayıp sürdü. Hemen yere vurup tepesine binecekti. Fakat hızlanan Ahmet, dört beş adım gitmeden minderden dışarı çıkmıştı. Minder hakemi düdüğü çaldı. Çünkü minder harici çıkmışlardı. Oyun filân kaybolmuştu. Tekrar minder dahiline gelmeleri lâzımdı.

Ahmedin çaprazını söktüler. Usul icabı minder ortasına geldiler. Tekrar güreş başladı. Fakat Arap elenseden yılmıştı. Ensesini hasmına vermemeğe çalışıyordu.

Ahmet düşündü:

— Çaprazı alınca sürmemeli.. olduğu yerde bükerek yere vurmali..

Fırsatını buldu. Arabın alınına hafif dokundu. Arap ne olurum demeğe kalmadı; birdenbire çapraza girdi; kavi ve adaleli olan Arabı, müthiş çaprazile bir anda bükerek yere vurdu.

Arap, sırtüstü yere düştüğü zaman köprü kurmağa tevessül etti. Fakat Ahmet, hasmının üzerine kalıbı kalıbına çökerek köprüsünü filân kırdı. Arapcağız, mağlûp olmuştu. Hem de, Kara Ahmede tek bir oyuncamız bile yapamadan...

On binlerce seyirci, Ahmedin muvaffakiyetini alkışladılar. Fransızlar sessiz kalmışlardı.

Martinik'li Angilyo, Ahmetten evvel bir iki meşhur pehlivan yenmişti. Namı söylenir bir pehlivandı.

Ahmedin bu muvaffakiyeti baş pehlivanlar arasında korku tevlit etti. Fransız pehlivanları birbirlerine şunarı söylüyorlardı :

— Tıpkı Koca Yusuf gibi güreşiyor... Aynı... Enseye vurşları, çapraz girişleri ve hasım üzerine düşüşleri hep Yusuf... Bu Türklerin enseye vurma oyunları çok korkunç!.. Nasıl yapıyorlar bunu?.. Mukabelesi olamaz mı acaba?.. Böyle giderse hepimizi yener bu herif!..

Ahmedin, Angilyo'ya karşı olan muvaffakiyeti gazete sütunlarını doldurdu. Hiç sayılan Ahmet, birdenbire parladi. Ahmedin ikinci güreşi Rus Padobni ile idi. Padobni, meşhur Danimarkalı Petersen'i mağlûp etmişti. O, elli altı santimlik pazulu adamı yere vurmuştu. Bu Rus pehlivanı fevkalâde usta ve iri yarı idi.

Padobni ile Ahmedin güreşi çok enteresan oldu. Tuhaftır ki, Fransızlar, Ahmed'i tuttular bu güreşte... O vakit Ruslara karşı Fransızlar nâhoş bir vaziyetteydiler. Bu sebeple Rusların mağlûp olmasını istiyorlardı.

Kara Ahmetle Padobni sahneye çıktılar. Padobni çok uzun boyluydu. İki metre kadar vardı boyu... Ahmedin tepesinden bakıyordu.

Padobni, Ahmede daha ilk tutuşmada salarak bir kafa kol kapkısına girdi. Fakat Ahmet, hasmının beline yumruğunu dayayarak direnip oyunu bozdu. Üste de Padobni'yi arkadan çaprazlıyarak sürüp yüzüstü yere vurdu. Lâkin Ahmet şaşırmişti. Hasmını arka çaprazile sürüp yere vururken, serbet güreşte olduğu gibi ayağıle ayağından kösteklemişti. Bu, alafrangada memnundu. Minder hakemi derhal düdüğü çaldı. Ahmet, altına aldığı hasmını bırakmıyordu.

Nihayet hakem, Ahmed'i kolundan tutarak kaldırdı. Ahmet şaşırmış, bakıyordu. Tercüman, Ahmede:

— Ayaktan dokunmak yok...

Ahmet anladı. Elini sallıyarak yanıldığını imâ etti. Güreş tekrar başladı. Ahmedin, kafa kolu, zorla ve inceliğini bularak kurtarması herkesin takdirini mucip oldu. Fransızlar bağrıştılar :

— Yaşa, Türk!..

Güreş tekrar ayakta başladı. Padobni'nin boyu uzun olduğundan kolay kolay elenseye gelmiyordu. Çünkü herif, ense bağlamadan, dik ve açık tutuşuyordu. Ahmedin gözü hep çaprazdaydı. Fakat bir çalımına geldi. Ahmet, Padobni'ye sıkı bir elense vurdu. Padobni dizleyerek yüzüstü mindere düştü. Kalkıp kaçıncaya kadar Ahmet, üzerine atıldı; belinden kavrayarak durdu.

Padobni çok usta bir alafrangacı olduğundan, Ahmedin karnından dolanarak kemane tarzında duruşundan hemen istifadeye koyuldu. Acemi hasmını sağ bileğinden kavrayarak kılıçğa getirmek istedi. (Alafranga güreşte kılıçklar böyle olur, Ekseriya perendelidir). Fakat Ahmet, bu kılıçık dalaverelerini evvelce öğrenmişti. Ayakları sağa sola açık ve destekliydi.

Böyle duruş yağ güreşinde de vardır. Kemanede dururken pehlivanlar ayaklarını sağa sola açar ve gerer... Bu, yağ güreşinde beklemedir. İşte Ahmet, böyle bir parad (müdafaa) vaziyeti aldığından Padobni'nin kılıcı para etmedi.

Ahmet, bir aralık hasmını bel küntesine aldı ve künte ile aşırnak istedi. Fakat Padobni, dediğim gibi, çok usta olduğundan acemi hasmının elinden kurtuldu.

Alt güreşi tatsız geçti... Çünkü Ahmet, güreşi bilmediğinden, hasmına mahdut ve müsbet oyunlar tatbik etmek istiyordu. Hasımı da bu oyunları vermediğinden, girintili çıkıntılı oyunlar olmuyordu. Fakat Ahmet, hasmını beş dakikadan fazla altından kaldırmadı. Nihayet Padobni bir fırsatını bulup alttan kalktı. Kara Ahmet de memnun olmuştu. Hasmına altında bir şey yapamayacağını anlamıştı.

Ahmet düşünüyordu:

— Bu kefareyi ayaktan ve çaprazla bozmak...

Nitekim de böyle oldu. Ve Ahmedin alafranga güreşleri hep çapraza bağlı kaldı.

Güreş ayakta yirmi dakikadan fazla sürdü. Ahmedin elenseleri hasımı daima bozguna uğratiyordu. Bir aralık Ahmet, kolladığı fırsatı buldu. Koca Padobni'ye sımsıkı bir alaturka çapraz taktı. Sürmeden, bekletmeden olduğu yerde hasmını dikip ayaklarını yerden kesti ve olduğu gibi kalıbı kalıbına Padobni'yi sırtüstü yere vurdu. Padobni ile beraber göğüs göğüse yere düşen Ahmet, hasmını ezmişti. Rus, pon filân yapamadı. Müthiş surette sersemlemişti. Mağlup oldu. Ahmedin bu ikinci galebesi fevkalâde mühimdi. Şaka değil, baş pehlivanlığa doğru gidiyordu. Ve yendiği adamlar en ileri gelen pehlivanlardı.

Fransızlar, Ahmed'i sürekli alkışladılar. Gazeteler Ahmed'i büsbütün gökyüzüne çıkardılar. Gazeteler, Ahmet için şöyle yazmağa başladılar:

— Müthiş Türk!..

*
**

Kara Ahmet, Padobni'yi de yendikten sonra sıra bekliyordu. Çünkü baş pehlivanlar atılan kur'a üzerine eş almışlardı. Mağlup olanlar meydandan çekiliyordu. Galipler, birbirleriyle tutuşuyordu.

Bir gün, Fransız organizatörü Dubley, Kara Ahmede:

— Pehlivan, bundan sonra en büyük hasım, Rus Hakiş-

mit'tir. Zannedersem sona o kalacaktır. Ve sen de sona kalarak onunla boğuşacaksın!..

—

— Bu Rus pehlivanının hepsinden üstün olduğu meydanda. Çok usta olmakla beraber çok kuvvetli... İyi yetişmiş...

—

— Bu herifi çaprazla bükmek zordur. Bunu başka bir oyunla yenmeğe çalış...

—

Kara Ahmet hep dinledi. Hiç cevap vermedi. En sonunda organizatöre:

— Bana bak!.. Sen karışma böyle şeylere... O, güreş meydanında belli olur. Nasıl yenilip yenilmeyeceği güreşten evvel hesaplanamaz. Boğuşurken meydana çıkan fırsatlar oyunlar doğurur. Abe, siz frenkler hiçbir şey bilmiyorsunuz be!..

Demmişti. Kara Ahmet, doğru söylüyordu. Bir hasım, ancak meydan yerinde düşünülürdü. Açıktan lâf olmazdı.

*
**

Kara Ahmedin üçüncü güreşi Loren ile oldu. Bu Fransız pehlivani müthiş bir güreşçiydi. Fransada Pol Pons'tan sonra gelen güreşçilerdendi.

Ahmedin, Loren'le olan güreşi o kadar çetin olmadı. Ahmet, orta boydan biraz yüksek olan hasmını elenselerle budaya budaya on beş dakikada sersem etti.

Loren, her elense yeyişinde minderden dışarı fırlayarak yüzüstü düşüyordu.

Ahmedin nâraları çoktu. Yağlı güreşlerde de Ahmet çok nâra atan bir pehlivandı. Her elense çekip hasmı minderden dışarı düşürdüğü zaman çarpınıyor ve:

— Hayda be!..

Diye nârasını savuruyordu. Bu nâralar ecnebiler üzerinde yüksek tesirler vücuda getiriyordu. Erkekçe meydan okumaklardı.

Ahmet, Loren'i bel küntesile mağlûp etmişti. Bel küntesile hasmını havaya dikerek başı üzerine bastırıp ezmiş ve omuzlarını yere getirmişti.

Loren, on yedi dakikada mağlûp olmuştu. Ahmedin bu galibiyetine karşı Hakinşmit de galibiyet temin ederek her iki pehlivan sona kalmışlardı.

Gazeteler, büyük başlıklarla:

— Türk - Rus musaraası...

Diye yazılar yazıyordu. Gazeteler iki taraf olmuşlardı. Daha ziyade Ahmedî tutuyorlardı. Hakişmit, fevkalâde müthiş bir pehlivan olduğundan, Ahmedin ona yenileceğinden korkuyorlardı.

Cihan pehlivanlığı müsabakası günü yüz binden fazla insan, tiyatronun sokaklarını doldurmuştu. Ahali hep tiyatroya girmek istiyordu. Fakat bu kadar halkı alacak yer yoktu.

Polisler, jandarmalar sokakları kestiler... Tiyatroya gelen pehlivanlar bile bin müşkülâtla içeri alındı.

Hakişmit'in resmi benim koleksiyonumda vardır. Kırk senelik sporculuk hayatımda Hakişmit'in vücudu güzelliğinde hiçbir vücut görmedim.

Bu Rus pehlivanın vücudu çok mütenasiptir. Karın adalesi merdiven gibidir. Göğsü, kolları efsanevî Hergüle benzer. Hulâsa, müthiş bir pehlivandır. Bir Rus doktoru senelerce bir rejim altında çalıştırıp yetiştirmiştir.

Hakişmit, kırkar okkalık ağırlığında iki gülleği birer eline alarak kollarını düpedüz yan açabilirdi. Dirsekler kırılıp iki tarafa, ellerde kırkar okka bulunark yana açmk hiç de kolay bir şey değildir. Hakişmit'in bende böyle bir resmi vardır. Yani bu pehlivan dünyanın en kuvvetli ve ustalarından biriydi.

İşte Kara Ahmet, böyle bir devle karşı karşıya gelecekti. Ahmedin, Hakişmit'i yeneceğine kimsecikler pay vermiyordu. Fakat Fransızlar, Ahmedin galebe çalmasını can ve gönülden istiyorlardı.

Hakişmit, hasımlarını Ahmetten daha kolaylıkla ve kıracasına mağlûp etmişti. Ruslar, Hakişmit'in galip geleceğinden emindiler. Türk, Rus güreşi âdeta eski Rus, Türk muharebelerini andırır ve hararetle münakaşa edilir oldu.

Kara Ahmet; o vakitler Pariste bulunan Tahsin Bey isminde bir sefaret kâtibimiz (aslen Konyalı imiş) gizlice gelerek şunları söylemişti:

— Ahmet, seni göreyim!.. Öl, geber, şu Rusu yen!..

Evet, Tahsin Bey gizli gelmişti Ahmede... Çünkü Türk sefarethanesi kat'iyen böyle şeylerle alâkadar olmuyordu. Sultan Hamit devrinin başka tarzda olan siyaseti bu gibi şeylere karışmaktan müçtenipti. Siyasî renk verilmiş olurdu bu işlere sonra... Sultan Hamit sefarethanesi uzaktan seyirci idiler.

Zavallı Ahmet, yalnız başına, himyesiz bir surette beynelmil sahada boy ölçüyordu.

Her ne hal ise, hulâsa şudur ki, Hakinşmit müthişti. Kara Ahmet, Tahsin Beye şunları söylemişti:

— Korkma.. Allah büyüktür. Türk yüzünü kara çıkarmaz.

Fakat Ahmet de heyecanlıydı. Çünkü hasmı bir ejderdi.

İki hasım, meydana çıktılar... Fransızlar, Ahmedî alkışlıyorlar ve:

— Yaşa! Türk Ahmet!

Diye tiyatroyu çınlatıyorlardı. Hakinşmit, koca bazularını sıkmış bekliyordu. Bir elde hasmı yok edecek vaziyet almıştı.

Güreş başladı. Hakinşmit hasmının üzerine gülle gibi atıldı fakat Ahmedin tam yerinde ve şiddetli elensesiyle minderin haricine yüzüstü düşerek burnu vurdu. Bu, ilk hamle, hem Ahmedî ve hem de Fransızları açmıştı. Dehşetli bağrışmalar oldu. Hakinşmit olduğu yerden kalktı yıldırım süratıyla hasmının üzerine yüklendi. Ahmet, biçimine getirerek bir kuvvetli elense daha vurdu. Hasım bir kere daha yerleri öptü.

Hulâsa, elenseler tevali etti. O, koskoca dev ejder Rus pehlivanı Kara Ahmedin çalımlı ve âhenktar sağlı, sollu elenseleriyle yeri öptü durdu.

Bir defasında Kakinşmit, Ahmedin bileğinden tuttu. Olanca kuvvetiyle çekti hasmını döndürmek istedi. Bunu görenler Ahmedî, tehlikede buldular... Çünkü demir gibi Hakinşmit'in pençesinden bileği kurtarmak kolay değildi. Fakat, Koca Türk, onun da kolayını buldu, hasma, onun çekişinden daha fazla süratle girdi, öteki eliyle içten yine kendi elini tutarak çekip attı.

Hulâsa yarım saatten fazla süren şiddetli bir musaraadan sonra Kara Ahmet, müthiş hasmı amansız bir çaprazına düşürdü. Canını dişine takarak hasmı olduğu yerde dikip ayaklarını yerden kestikten sonra olduğu gibi kalıbı kalıbına sırtüstü yere vurdu. Olanca kuvvetiyle de göğsüne düştü. Hakinşmit mağlûp olmuştu. Şaka götürür tarafı yoktu.

Ahmet, hasmını yere vurup yendiği halde göğsünden kalkmıyordu. E!.. Ne olur ne olmazdı?. Belki de olmadı derlerdi. Fransız pehlivanı Pol Pons, Ahmede düşmandı. Rus, böyle yenilince elindeki bastonla Ahmedin beline vurmak istedi. Fakat meydan vermediler.

Nihayet, güç belâ Ahmedî Hakinşmit'in üzerinden aldılar. Lâf değil zekâsı, bazusu zoriyle cihan pehlivanı olmuştu.

Fakat Pol Pons ve buna mümasil pehlivanlar Ahmedin favul yaparak galip geldiğini iddia ettiler. ve, hakem heyetini buna imaleye çalıştılar. Sözde Ahmet, çapraza girdikten sonra hasmının ayağı üzerine basarak olduğu yerde tesbit etmiş ve, bu kolaylık dolayısıyla yere vurmağa muvaffak olmuş.. Fransızlar dinlemediler bu itirazı... Kara Ahmedi cihan pehlivani ilân ettiler.

Kara Ahmede sormuştum:

— Pehlivan, neden Hakinşmit yenildiği halde göğsünde kaldın?

O, şu cevabı vermişti:

— Abe!.. Bu kahpe gâvurlar, sonradan olmadı derler diye be!...

Allah rahmet eylesin!.

Arnavutköy: 25. 2. 943

Tanesi 30 Kuruş

M. Sami Karayel'in Pehlivanlar serisi

- 1 — Kel Aliço
- 2 — Koca Yusuf
- 3 — Akkoyunlu Kazıkçı Kara Bekir
- 4 — Çolak Molla
- 5 — Hergeleci İbrahim
- 6 — Abdülâziz
- 7 — Yozgadlı Kel Hasan
- 8 — Yürük Ali
- 9 — Arnavudoğlu
- 10 — Kavasoglu Koca İbrahim
- 11 — Kara İbo

Basılmakta olanlar :

- 12 — Makarnacı Hüseyin
- 13 — Karagöz Ali
- 14 — Sarı Ahmet
- 15 — Kambur Osman
- 16 — Kuşçu Hasan
- 17 — Adalı Halil
- 18 — Kurtdereli Mehmet
- 19 — Kızılıklı Mahmut
- 20 — Cihan pehlivanı Kara Ahmet
- 21 — Kara Mustafa
- 22 — Kula Hafız (Sarı Hafız)
- 23 — Gazhaneli Ali Ahmet
- 24 — Nakkaşlı Eyüp
- 25 — Mihaliçli Hasan

M. Sami'nin diğer eserleri

Kılıcaslan — Araba ile devriâlem (tercüme) — Çöl vahşileri (tercüme) — Yamyamlar arasında (tercüme) — Küp cadısı — Sihhî ve terbiyevî cinnastik (tercüme) — Kadınlara beden terbiyesi (tercüme) — İzci rehberi (tercüme) — İzci (tercüme).